

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 151/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w (...)			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. 3</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrońca oskarżonego D. P. T. adwokat A. T. podniósł następujące zarzuty:</p> <p>1) Naruszenie przepisów prawa procesowego, jakie miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), tj.</p> <p>a) art. 174 k.p.k. poprzez zastąpienia zeznań świadków: H. N. N., Q. K. P., N. T. T. H., L. T. H., D. T. M., N. V. V. treścią notatek urzędowych funkcjonariuszy Straży Granicznej P.-Ł. (kolejno k. 27, 28-29 zbioru C, k. 14, 45-46 zbioru C, k. 24 46 zbioru C,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

k. 7-8, 47-48 zbioru C, k. 48-49 zbioru C, k. 5-6, 39-40 zbioru C, co do których nie przesłuchano nawet autorów wspomnianych „rozpytań”,

b) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w trybie art. 393 § 1 k.p.k. na rozprawie, tj. dokumentacji przedłożonej przez adw. M. K. (1), z której wynika, iż oskarżony D. P. T. przebywał w okresach przypisanych mu w punkcie 2 wyroku poza granicami kraju, a zatem nie mógł płacić w Polsce kierowcom po powrocie z trasy pieniędzy za przerzut obywateli W. do N. i F., to jest:

- w okresie objętym punktem II. 1 aktu oskarżenia wchodzącym w skład punktu 2 wyroku przebywał w L.,

- w okresie objętym punktem II. 19 aktu oskarżenia wchodzącym w skład punktu 2 wyroku przebywał w M.,

- w okresie objętym punktem II.

20 aktu oskarżenia wchodzącym w skład punktu 2 wyroku przebywał w S.,

- w okresie objętym punktem II. 23, II. 24, 11.25, II. 26, II. 27, 11.28, 11.29, 11.30, 11.31, 11.32, 11.33 aktu oskarżenia wchodzących w skład punktu 2 wyroku przebywał w H. na terytorium W.,

c) art. 410 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień A. K. (1) jako podstawy ustaleń faktycznych co do punktu 2 i 3 wyroku przy jednoczesnym pominięciu tych jego twierdzeń, jakie zostały przedstawione na rozprawie, z których wynika, że oskarżony D. P. T. każdorazowo po jego powrocie z transportu z obywatelami W. rozliczał się z nim w W., a co zostało podważone i zakwestionowane dokumentami obrazującymi, iż w kilkunastu przypadkach było to niemożliwe, albowiem D. P. T. przebywał w tym czasie za granicą

co dyskwalifikuje nie tylko owo pomówienie, ale sam fakt możliwości przypisania co najmniej w okresach, w których przedstawiono alibi odpowiedzialności karnej z art. 264 k.k.,

d) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie istotnej części wyjaśnień oskarżonego A. K. (1) złożonych na rozprawie, z których wynika, że jak zawoził nielegalnie obywateli W. do B. to na miejscu witały ich rodziny, a tym samym nie wskazywało, aby mógł to być handel ludźmi,

e) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie istotnej części wyjaśnień oskarżonego J. F. złożonych na rozprawie, w których wskazał, iż jak zatrzymywał się na trasie na stacjach benzynowych to przewożeni przez niego Wietnamczycy mieli pełną swobodę, sami wychodzili do sklepu, na stację, używali swoich telefonów komórkowych, a tym

samym gdyby ich podróż miała być „pod przymusem” to mieli sposobność powiadomienia Policji, czy po prostu ucieczki na stacji,

f) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie istotnej części wyjaśnień świadka D. H., który na rozprawie wyraźnie potwierdził, iż sam był w posiadaniu telefonu komórkowego, który w Polsce zakupił wraz z kartą SIM od właściciela magazynu za kwotę 150 euro, a zatem miał swobodę kontaktu z osobami trzecimi tym bardziej, że przewożący go kierowca nie znał języka (...), jak również potwierdził, iż jechał do N. do pracy przy czym do dziś nie wie jakiego rodzaju miałyby to być prace, a także, że był przekonany, iż podejmując podróż z W. do N. będzie przebywał na terenie Unii Europejskiej legalnie,

g) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych dowodów znajdujących się

w aktach sprawy podważających tak, tożsamość, jak i wiek poszczególnych osób uczestniczących w wypadku samochodu C. (...), tj.:

- notatki urzędowej z dnia (...) roku (por. SG A. U.), z której wynika, że N. T. N. H., mająca urodzić się (...), której paszport S. W. miał znajdować się w mieszkaniu oskarżonego D. P. T., a która miała uczestniczyć w wypadku C. (...) (punkt 1. 5 uzasadnienia wyroku) w rzeczywistości nie nazywa się jak osoba z paszportu, a faktycznie nazywa się T. V. L. urodzona (...),

- notatki urzędowej z dnia (...) roku (sierż. sztab. SG A. W.), z której wynika, iż T. H. N. T., który miał urodzić się (...), w rzeczywistości urodził się w (...) roku,

h) art. 366 § 1 k.p.k. w związku z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie, jakie dokumenty uzyskane w ramach pomocy prawnej

określonej jako „współpraca międzynarodowa” (punkt 1. 1. 1 uzasadnienia - k. 1584-1 728 akt) mają:

- stanowić o przyjęciu funkcjonowania międzynarodowej zorganizowanej grupy przestępczej działającej na terytorium P., skoro poza przesłuchaniem J. F. zatrzymanego w B. pod zarzutem nielegalnego wwiezienia do N. grupy 9 obywateli W., nie ma żadnego odniesienia do niniejszego postępowania,

- odnosić się do oskarżonego D. P. T.,

- być wykorzystane w polskim procesie karnym, choć brak jest w tym względzie zrealizowania podstawy prawnej z art. 587 k.p.k. (brak wniosku Prokuratury z P. oraz niezgodność z polskim prawem wykonania określonych czynności procesowych),

i) art. 366 § 1 k.p.k. w związku z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie w ramach dążenia do

wykrycia prawdy materialnej dlaczego co do innych osób uczestniczących w wypadku w dniu (...)roku to jest T. H., N. D. D. (2), N. T. H., T. Q. i H. V. N. nie stwierdzono przesłanek do uznania ich za ofiary handlu ludźmi,

j) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w trybie art. 393 § 1 k.p.k. na rozprawie, tj. dokumentacji przedłożonej przez adw. M. K. (1) oraz paszportu Republiki (...) oskarżonego, z których wynika, iż oskarżony D. P. T. w okresie od dnia (...) roku do dnia (...) roku przebywał na terenie S. W., a tym samym nie mógł być odpowiedzialny za jakiegokolwiek działania mające na celu nielegalne przekroczenie granicy przez obywateli W., co do którego ustalono, że wyczerpywało ono znamiona handlu ludźmi,

k) art. 366 § 1 k.p.k. zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w ramach dążenia do

wykrycia prawdy materialnej, w oparciu o jaki dostępny dowód w sprawie Sąd przyjął, iż oskarżony D. P. T. miał mieć wiedzę i jednocześnie zdecydować o tym kto będzie przewożony busem z P. do N., a w szczególności czy będą to osoby pełnoletnie, czy małoletnie oraz jaki ma być finalnie cel ich podróży,

l) art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w ramach dążenia do wykrycia prawdy materialnej na jakiej podstawie dowodowej Sąd I instancji przyjął, iż na obywateli W. podróżujących samochodem C. (...) o nr rej: (...), w miejscu ich docelowego przeznaczenia miała na nich czekać praca o charakterze przymusowym, czy wręcz niewolniczym, a co jest warunkiem koniecznym do przypisania sprawstwa z art. 189a § 1 k.k.,

m) art. 366 § k.p.k. w związku z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w

ramach dążenia do wykrycia prawdy materialnej, na podstawie jakich dowodów Sąd przyjął, iż D. P. T. „przywłaszczył” sobie dokumenty stwierdzające tożsamość osób trzecich a wskazane w punkcie 5 wyroku, skoro nie uzyskano żadnej depozycji w tym względzie od osób uznanych jako pokrzywdzone (vide: uzasadnienie l. 1. 5),

n) art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art, 424 § 2 k.p.k. w ten sposób, iż wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe i karę łączną Sąd nie dopatrzył się żadnych okoliczności łagodzących, w sytuacji gdy:

- oskarżony D. P. T. nigdy nie wchodził w najdrobniejszy nawet konflikt z prawem i do dziś pozostaje osobą niekaraną,

- oskarżony D. P. T. niejednokrotnie udzielał się w różnych akcjach charytatywnych, o czym przekonują przedłożone na rozprawie

zaświadczenia w tym zakresie,

- oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, jest właścicielem doskonale prosperującej restauracji przy ul. (...) w W., ukończył Wyższe Studia w Polsce na Akademii (...) w W., nie ma żadnych styczności z tzw. półświatkiem przestępczym, a jedyną jego ulubioną pasją są podróże po całym świecie,

- a nadto nie wyjaśnił dlaczego, jako podstawę wymiaru kary z punktu 4 wyroku, Sąd przyjął kwalifikację prawną z art. 62 ust. 1, a nie art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii lub nawet art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tym bardziej, że odnalezione środki były w ilościach wskazujących na wyłączny użytek oskarżonego D. P. T.;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

zaskarżonego
wyroku (art. 438
pkt 3 k.p.k.), a
sprowadzających się
do mylnego uznania,
iż:

a. oskarżony D.
P. T. dopuścił
się przestępstwa
opisanego jako
handel ludźmi w
rozumieniu art. 189a
§ 1 k.k. w zw. z art.
65 § 1 k.k., w sytuacji
gdy z prawidłowo
zorganizowanego, a
nie pominiętego
materiału
dowodowego
wynika, że
oskarżony w dniu
(...) roku nie
przebywał w W.,
gdyż od (...) roku do
(...) roku przebywał
na terenie Republiki
W., a tym samym
nie odpowiada ani za
zlecenie przewozu R.
Ż. obywateli S. W.
z P. do N., ani tym
bardziej nie mógł
mieć wiedzy czy
osoby przewożone
samochodem C. (...) nr rej: (...) są
pełnoletnie oraz
w jakim celu
przewożone są na
teren N.,

b) oskarżony D.
P. T. funkcjonował
w ramach struktury
zorganizowanej
grupy przestępczej
mającej na celu
organizowanie
osobom trzecim

przekraczania granicy wbrew przepisom ustawy oraz transportowania, przekazywania, przechowywania i przyjmowania osób trzecich celem ich wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym, choć żaden dowód dostarczony Sądowi przez oskarżyciela nie dawał podstaw do przyjęcia, iż w ogóle taka grupa istniała, a nade wszystko, iż swoim zamiarem takie działania obejmował i akceptował oskarżony D. P. T.,

c. oskarżony D. P. T. przywłaszczył sobie dokumenty stwierdzające tożsamość osób trzecich choć w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodowo uzasadnionych informacji, iż w posiadanie tych dokumentów oskarżony wszedł bez zgody tych osób trzecich;

II. a w przypadku zakwestionowania powyższego i przyjęcia słuszności ustaleń faktycznych Sądu I instancji zaskarżonemu wyrokowi w zakresie

punktu 3 zarzucił na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k.:

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 189a § 1 k.k. w zw. art. 1 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 22 k.k. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, z jednoczesnym uchybieniem przepisom prawa procesowego, tj. art. 413 2 pkt 1 k.p.k., iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona handlu ludźmi mimo, iż przeprowadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia przez Sąd wypełnienia ustawowych znamion inkryminowanego przestępstwa czyli „w celu świadczenia pracy o charakterze przymusowym, a nadto wobec braku świadomości co do małoletności osób pokrzywdzonych”.

Obrońca oskarżonego A. K. (1) adwokat Z. W. podniósł następujące zarzuty:

1. na podstawie art. 438 pkt 1) k.p.k. obrazę przepisów

prawa materialnego,
tj.:

1) art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k., poprzez jego zastosowanie skutkujące przyjęciem, iż oskarżony A. K. (1) działał w zorganizowanej grupie przestępczej, w sytuacji gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, że oskarżony nie wypełnił znamion zarzuconego mu czynu, z uwagi na brak jakiegokolwiek świadomości istnienia zorganizowanej grupy przestępczej oraz przedmiotu jej działalności, albowiem nie posiadał on jakiegokolwiek informacji o szczegółach organizacji grupy i mechanizmach jej działania, w tym nie miał on świadomości oraz wiedzy co do celu przejazdu obywateli S. W. z P. do N., czy do F., a także jego sposób zachowania nie pozwala uznać, aby oskarżony A. K. (1) poddał się panującej w grupie dyscyplinie i okazywał chęć do uczestniczenia w

prowadzonej działalności przestępczej czy utożsamiania się z działaniami pozostałych oskarżonych, a tym samym by umyślnie realizował mamiona strony przedmiotowej czynu zabronionego stypizowanego w art. 258 § 1 k.k., podczas gdy do przypisania umyślniej realizacji znamion czynu zabronionego ujętego w ramach art. 258 § 1 k.k. konieczne jest ustalenie, że sprawca miał świadomość istnienia zorganizowanej grupy składającej się z co najmniej 3 osób będących członkami grupy (a nie powiązanych węzłami współdziałania z poszczególnymi jej członkami), i to o określonym podziale ról, a zatem świadomość kształtu i składu osobowego struktury, w jakiej się uczestniczy, a nadto by co najmniej godził się na to, by w ramach tej grupy uczestniczyć,

2) art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wyrażające się w ich zastosowaniu,

podczas gdy ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził faktu dopuszczenia się przez oskarżonego A. K. (1) handlu ludźmi w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, które to przestępstwo jest przestępstwem umyślnym, a oskarżony A. K. (1), z zawodu kierowca taksówki, wykonywał jedynie usługi transportowe, zgodnie z wykonywanym zawodem, nie mając jakiegokolwiek świadomości i wiedzy odnośnie celu przewozu obywateli S. W. z P. do N. oraz F., o czym świadczy brak znajomości języka (...) przez oskarżonego A. K. (1) oraz radosna reakcja obywateli S. (...) W. po ich dostarczeniu do N., czy F., w sytuacji gdy oskarżony A. K. (1) osobiście dokonywał przewozu osób,

3) art. 65 § 1 k.k. poprzez błędne zastosowanie tego przepisu wyrażające się uwzględnieniem go w związku z art. 264 § 3 k.k., podczas gdy oskarżony A.

K. (1) nie popełnił przestępstwa określonego w pkt VII aktu oskarżenia w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a aktywność oskarżonego A. K. (1) sprowadzała się tylko do świadczenia usługi przewozu osób, zgodnie z zawodem oskarżonego, bez jakiegokolwiek świadomości i wiedzy co do celu tych przewozów;

2. na podstawie art. 438 pkt 2) k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1) art. 7 k.p.k. poprzez dowolne, a nie swobodne uznanie, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy przez Sąd I instancji, iż niewątpliwie oskarżony A. K. (1) miał świadomość, iż pasażerowie prowadzonego przez niego pojazdu są ofiarami handlu ludźmi, podczas gdy oskarżony A. K. (1) realizując przewóz osób oraz organizując go, miał jedynie wiedzę co

do tego, że przewóz ten dokonywany jest niezgodnie z przepisami, a działanie nielegalne tego oskarżonego sprowadzało się tylko do organizowania innym osobom przekraczania granicy R. wbrew przepisom, co oskarżony obejmował swoją świadomością i do czego oskarżony A. K. (1) się przyznał na etapie postępowania jurysdykcyjnego,

2) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 § 1 k.p.k. poprzez dowolne, a nie swobodne uznanie, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy przez Sąd I instancji, iż oskarżony rzekomo dopuścił się handlu ludźmi, działając umyślnie z zamiarem bezpośrednim, czemu w całości przeczy zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, w tym uznane za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1), który nie miał wiedzy, że przewożone przez niego osoby

narodowości (...), z którymi oskarżony z racji bariery językowej nie nawiązał jakiegokolwiek interakcji, mieli zostać wykorzystani do pracy przymusowej na terytorium N. lub F., nie znali warunków pracy oraz płacy, o czym świadczą jego wyjaśnienia, w których wskazał, że nigdy nie miał w ręku żadnych dokumentów, w tym paszportów przewożonych osób, nie posiadał informacji odnośnie wieku i pochodzenia przewożonych osób, a także fakt, że podczas przewozów osób, obywatele narodowości (...) mieli do dyspozycji telefony komórkowe, które nie zostały im odebrane, podczas podróży, w razie konieczności, organizowane były postoje, podczas których osoby narodowości (...) mogły korzystać z toalet, a nadto reakcje przewożonych osób na przyjazd w określone miejsce były entuzjastyczne oraz pełne radości,

3. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność orzeczonych względem oskarżonego A. K. (1) kar jednostkowych oraz kary łącznej 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy jako kary, która jest karą nieadekwatną do stopnia zawinienia A. K. (1), który zachowując świadomość co do nielegalnego przekraczania granic przez osoby narodowości (...), prowadził li tylko najmowane pojazdy, bądź też organizował takie przejazdy, przez co pomiędzy karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary, określonych w art. 53 k.k., zachodzi różnica, która w świetle powyższych okoliczności, ma charakter rażący.

Obrońca oskarżonego R. Ż. adwokat M. S. zaskarżył wyroku w całości co do czynów z art. 258 § 1 k.k. i z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 §

1 k.k. , a odnośnie czynu z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 kk w części dotyczącej orzeczenia o karze i podniósł następujące zarzuty:

I. na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku:

1. tj. art. 410 k.p.k. polegającą na pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności świadczących na korzyść oskarżonego, wynikających z:

a) wyjaśnień oskarżonego (w toku postępowania przygotowawczego k. 667-670 i późniejsze oraz protokół z rozprawy z (...) roku), uznanych w tej części za wiarygodne, a konkretnie, że:

- kiedy odbierał W. w W., to wsiadali oni dobrowolnie do samochodu, mieli ze sobą torby podróżne i prowiant, wyglądali schludnie,

pasażerowie rozmawiali ze sobą i używali telefonów komórkowych, a po dojechaniu na miejsce wychodzili i szli w określonym kierunku, ale oskarżony nie wiedział dokąd i w jakim celu,

- spośród oskarżonych znał wyłącznie A. K. (1) i tylko z nim kontaktował się w sprawie przewożenia W. przez granicę,

--

- oskarżony nie wiedział od kogo oskarżony A. K. (1) dostaje zlecenia na przewożenie W. przez granicę,

b) zeznań D. D. (3) (k. 45-54 i protokół rozprawy z (...) roku), uznanych w całości za wiarygodne, a konkretnie, że w trakcie przejazdu z W. w kierunku granicy nikt nie pilnował pasażerów pojazdu, którzy mogli ze sobą rozmawiać i korzystać z telefonów komórkowych,

przy czym powyższe okoliczności

znajdują pełne potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego A. K. (1), które w tej części zostały ocenione jako wiarygodne, wyjaśnieniach oskarżonego J. F., które w całości zostały uznane za wiarygodne, a także nie stoją w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, a szczególności treścią zeznań uczestników transportu z (...) roku H. T., D. D. N., V. N. V., H. T., H. N. V., Q. T., H. N. T.,

a tym samym zarzucił oparcie ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego;

2. tj. art. 7 k.p.k. polegającą na bezpodstawnym uznaniu w całości za wiarygodne zeznań świadka D. H. (k. 45-54 i protokół rozprawy z (...) roku), a w tym części, w której świadek zeznał, że kierowca agresywnym gestem nie pozwolił świadkowi wyjść z samochodu podczas postoju na stacji benzynowej, podczas gdy są

one niespójne z zeznaniami złożonymi przez świadka w toku postępowania przygotowawczego i wewnętrznie sprzeczne, a nadto z w świetle zasad doświadczenia życiowego mało prawdopodobne wydaje się, żeby ktoś pamiętał, że kierowca pokazał mu agresywny gest, którym zagroził mu wyjść z samochodu na stacji benzynowej, ale jednocześnie nie potrafił w żaden sposób tego gestu opisać, czy pokazać;

w konsekwencji obraży wyżej wskazanych przepisów postępowania, obrońca zarzucił Sądowi Okręgowemu dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony R. Ż.:

a. miał świadomość, że osoby, które przewozi przez granicę są ofiarami handlu ludźmi, tj. były uprzednio wprowadzane w błąd

co do warunków przyszłej pracy na terenie N. i F. w celu ich wykorzystania do pracy przymusowej,

b. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu handel ludźmi, tj. organizowanie przekraczania granicy RP dla innych osób, ich transportowania, przekazywania, przechowywania i przyjmowania celem wykorzystania tych osób do pracy przymusowej,

w sytuacji gdy nie było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o tym, że oskarżony obejmował swoim zamiarem powyższe czyny, co w efekcie doprowadziło do niesłusznego skazania;

II. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego R. Ż. w pkt. 19 wyroku za czyn z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. w wymiarze jednego roku i sześciu miesięcy

pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny w wysokości 20 zł, przy określeniu której Sąd Okręgowy nie nadał właściwego znaczenia podrzędnej roli oskarżonego w procedurze przestępczym oraz błędnie uznał, że stopień szkodliwości tego czynu jest wysoki, podczas gdy z ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego bezspornie wynika, że rola oskarżonego R. Ż. była czysto wykonawcza i sprowadzała się wyłącznie do przewożenia osób przez granicę – z W. pod określony adres we F., albo w N., zaś społeczna szkodliwość tego czynu – w kontekście niejednoznacznej, społecznej oceny zjawiska nielegalnej migracji zarobkowej nie zasługuje na miano wysokiej, a przeciętnej,

w konsekwencji właściwe uwzględnienie wyżej wskazanych okoliczności winno skutkować

orzeczeniem kary w niższym wymiarze;

III. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. poprzez ich błędne zastosowanie, polegające na obciążeniu wszystkich oskarżonych kosztami sądowymi w częściach równych, podczas gdy udział oskarżonych, ich znaczenie i korzyści majątkowe w procedurze przestępnym były diametralnie różne, a zatem prawidłowe zastosowanie zasad słuszności przy orzekaniu o kosztach sądowych nakazuje, aby oskarżony R. Ż. został nimi obciążony w znacznie mniejszej części.

Apelację wniósł również drugi z obrońców oskarżonego D. P. T. adwokat G. G., który podniósł następujące zarzuty:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.

art. 410 k.p.k.
poprzez:

a. pominięcie przy ustaleniu stanu faktycznego istotnych okoliczności, w tym dowodów z dokumentacji przedłożonej przez adw. M. K. (1), z których jednoznacznie wynika, że w okresie zarzutu opisanego w pkt. II wyroku oskarżony D. P. T. przebywał w innych miejscach, w tym w L., S., M., P. i Wietnamie, niż na terytorium R., co implikuje twierdzenie, iż nie mógł on rozliczać się z kierowcami po powrocie do P. (rozliczać się w Polsce) z trasy za przerzut obywateli S. W. przez granice R. do R. N. oraz F.;

b. pominięcie przy ustaleniu stanu faktycznego istotnych dowodów ujawnionych na rozprawie, w tym paszportu oskarżonego D. P. T. oraz dokumentacji przedłożonej przez adw. M. K. (1), z których to dowodów jednoznacznie wynika, iż w okresie od (...) r. do (...) r. oskarżony D. P.

T. przebywał na terytorium S. W., co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego D. P. T. w zakresie zarzucanych mu czynów;

c. nie uwzględnienie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie i oparcie wyroku jedynie na okolicznościach wyłącznie niekorzystnych dla oskarżonego i pominięciu istotnych sprzeczności zachodzących między dowodami stanowiącymi podstawę ustaleń, w tym uznanie za w pełni wiarygodne wyjaśnienia A. K. (1) przy jednoczesnym pominięciu części jego wyjaśnień w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych co do pkt II i III zaskarżonego wyroku, z których wynika, że oskarżony D. P. T. rozliczał się każdorazowo po jego powrocie do kraju z obywatelami S. W. w W., co stoi w sprzeczności

z dokumentacją znajdującą się w aktach sprawy i wykazującą, że oskarżony D. P. T. w tych okresach przebywał poza granicami R., co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego D. P. T. w zakresie czynu z art. 264 k.k.

d. pominięcie istotnej części wyjaśnień oskarżonego A. K. (1), z których jednoznacznie wynikało, iż osoby przewożone przez granice R. do R. N. oraz F. były na miejscu witane przez swoje rodziny, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, bowiem powyższe wyjaśnienia jednoznacznie wskazują, iż nie można mówić o przestępstwie stypizowanym w art. 189a k.k.

e. pominięcie znaczącej części wyjaśnień oskarżonego J. F., które Sąd uznał za wiarygodne, w zakresie w którym oskarżony J. F. wyjaśniał, iż

przewożone przez niego osoby dysponowały pełną swobodą poruszania się i kontaktu z innymi osobami, w tym posiadały i używały telefony komórkowe, korzystały ze sklepów oraz sklepów na stacji benzynowej, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego D. P. T. bowiem gdyby oskarżony D. P. T. dopuścił się czynu opisanego w art. 189a k.k. oraz art. 264 k.k. zapewne zlecałby transport tych osób „pod przymusem”, a tym samym z ograniczeniami w kontaktach ze światem zewnętrznym;

f. pominięcie ujawnionych na rozprawie dowodów, w tym notatek urzędowych z dnia(...) r. oraz z dnia (...) r., z których jednoznacznie wynika sprzeczność z poczynionymi przez tut. Sąd ustaleniami w zakresie tożsamości jak i wieku poszczególnych osób

uczestniczących w wypadku samochodu osobowego C. (...) – w tym dokonanie ustaleń faktycznych, że N. T. N. H., mająca urodzić się (...), której paszport S. W. miał znajdować się w mieszkaniu oskarżonego D. P. T., a która miała uczestniczyć w wypadku C. (...) (punkt I .5 uzasadnienia wyroku) w rzeczywistości nie nazywa się jak osoba z paszportu, a faktycznie nazywa się T. V. L. oraz T. H. N. T., który miał urodzić się (...), w rzeczywistości urodził się w (...) roku;

g. nie uwzględnienie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie i oparcie wyroku jedynie na okolicznościach wyłącznie niekorzystnych dla oskarżonego i pominięciu istotnych sprzeczności zachodzących między dowodami stanowiącymi podstawę ustaleń, w tym pominięciu w wyjaśnieniach

oskarżonych A. K. (1) i J. F. okoliczności przemawiających za niewinnością oskarżonego D. P. T., co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia;

2. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień A. K. (1), co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego D. P. T. w zakresie czynu z art. 264 k.k.;

3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 92 k.p.k. polegającą na pominięciu przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia, dowodu z dokumentów w postaci danych o niekaralności oskarżonego D. P. T., co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia w zakresie przesłanki grożącej oskarżonemu surowej kary pozbawienia wolności;

4. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez:

a. nie wyjaśnienie jakie dokumenty uzyskane w ramach pomocy prawnej (tzw. „współpracy międzynarodowej”) mają odnosić się do oskarżonego D. P. T. oraz mają być wykorzystane w polskim procesie karnym, choć brak jest w tym względzie zrealizowania podstawy prawnej z art. 587 k.p.k.;

b. nie wyjaśnienie w ramach dążenia do wykrycia prawdy materialnej dlaczego co do innych osób uczestniczących w wypadku w dniu 28 września 2015 roku to jest T. H., N. D. D. (2), N. T. H., T. Q. i H. V. N. nie stwierdzono przesłanek do uznania ich za ofiary handlu ludźmi,

c. nie wyjaśnienie w ramach dążenia do wykrycia prawdy materialnej, w oparciu o jaki dostępny dowód w sprawie Sąd przyjął, iż oskarżony D. P. T. miał mieć wiedzę i jednocześnie zdecydować o tym

kto będzie przewożony samochodem osobowym przez granice R. do N., a nadto czy będą to osoby pełnoletnie oraz jaki finalnie jest cel ich podróży;

d. nie wyjaśnienie w ramach dążenia do wykrycia prawdy materialnej na jakiej podstawie dowodowej Sąd I instancji przyjął, iż na obywateli S. W. podróżujących samochodem C. (...) o nr rej: (...), w miejscu ich docelowego przeznaczenia miała na nich czekać praca o charakterze przymusowym, czy wręcz niewolniczym, co jest warunkiem koniecznym do przypisania oskarżonemu D. P. T. sprawstwa z art. 189a § 1 k.k.

e. nie wyjaśnienie w ramach dążenia do wykrycia prawdy materialnej, na podstawie jakich dowodów Sąd przyjął, iż D. P. T. „przywłaszczył sobie dokumenty stwierdzające tożsamość osób trzecich a wskazane w punkcie 5 wyroku, skoro nie uzyskano żadnej depozycji w

tym względzie od osób uznanych jako pokrzywdzone;

5. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie przez Sąd w uzasadnieniu wyroku jakie konkretnie zachowania oskarżonego przemawiały za uznaniem, iż wypełnił on znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niewyjaśnienie dlaczego jako podstawę wymiaru kary Sąd meriti przyjął kwalifikację prawną z art. 62 ust. 1, a nie z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a nawet 62 a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w szczególności, że znalezione przy oskarżonym ilości narkotyków mogły świadczyć o tym, iż były one na wyłączny użytek oskarżonego D. P. T.;

6. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 424 § 2 k.p.k. poprzez przyjęcie,

iż przy wymierzaniu oskarżonemu D. P. T. kar jednostkowych i kary łącznej brak jest okoliczności łagodzących, w sytuacji gdy oskarżony jest osobą niekaraną, nieskazitelnego charakteru, udzielającą się w różnych akcjach charytatywnych, a nadto jest właścicielem doskonale prosperującej restauracji przy ul. (...) w W. oraz studiował na Akademii (...) w W.;

7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mających istotny wpływ na jego treść, a polegających na:

a. błędnym przyjęciu, iż oskarżony D. P. T. wypełnił znamiona przestępstwa określonego w art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. podczas gdy z prawidłowo zgromadzonego materiału dowodowego (częściowo pominiętego przez Sąd jednoznacznie wynika, że

oskarżony w dniu (...) roku nie przebywał na terytorium R. – od (...) roku przebywał na terenie S. W. – co implikuje twierdzenie, że nie mógł odpowiadać za rzekome zlecenie (...) osób (...) oraz nie mógł posiadać wiedzy na temat ewentualnej tożsamości czy pełnoletności osób przewożonych przez granice R.;

b. błędnym przyjęciu, że oskarżony D. P. T. w bliżej nieustalonym czasie nie później niż (...) r. w W. przywłaszczył dokumenty osób trzecich pomimo, iż z dokumentacji zgromadzonej i ujawnionej w sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów by oskarżony D. P. T. posiadał ww. dokumenty tożsamości bez zgody tych osób;

c. błędnym przyjęciu, iż oskarżony D. P. T. działał w ramach struktury zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu organizowanie osobom trzecim

będącym
obywatelami S. W.
przekraczanie
wbrew przepisom
granicy R., R.
N. oraz F., a
także zapewnienie
tym osobą miejsca
zamieszkania w
okresie oczekiwania
na dalszy transport
pomimo, iż w
niniejszej sprawie
brak jest dowodów
wskazujących
jednoznacznie na
popęlnienie przez
oskarżonego
zarzucanych mu
czynów;

8. obrazę przepisów
prawa materialnego,
tj. art. 189a § 1
k.k. w zw. z art. 1
§ 1 k.k. w zw. 115
§ 22 k.k. poprzez
nieuzasadnione
przyjęcie z
jednoczesnym
uchybieciem
przepisom prawa
procesowego tj. art.
413 § 2 pkt 1 k.p.k.,
iż oskarżony D. P. T.
swoim zachowaniem
wyczerpał znamiona
handlu ludźmi
mimo, iż
przeprowadzony w
sprawie materiał
dowodowy nie daje
podstaw do przyjęcia
przez Sąd
wypełnienia
ustawowych
znamion
inkryminowanego
przestępstwa czyli
„w celu świadczenia

pracy o charakterze przymusowym, a nadto wobec braku świadomości co do małości osób pokrzywdzonych”,

9. obrazę przepisów prawa materialnego, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, polegające na jego niezastosowaniu w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu D. P. T. w punkcie IV zaskarżonego wyroku;

10. obrazę przepisów prawa materialnego, poprzez nie zastosowanie wobec oskarżonego art. 60 § 2 pkt 2 k.k., pomimo istnienia takich okoliczności jak: dotychczasowa niekaralność oskarżonego oraz działalność charytatywna oskarżonego, które powodują, że nawet najniższa kara przewidywana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za

zasadny, częściowo
zasadny albo
niezasadny

Zasadne okazały się te wszystkie zarzuty obrońców, w których zakwestionowali oni skazanie oskarżonych D. P. T., A. K. (1) i R. Ż. za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (odpowiednio pkt 3, 13 i 20 części rozstrzygającej wyroku) oraz ustalenie, że ich udział w grupie przestępczej polegał na „transportowaniu, przekazywaniu, przechowywaniu i przyjmowaniu osób celem ich wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym”. Uwzględnienie apelacji obrońców w tym zakresie skutkowało również bezprzedmiotowością niektórych podniesionych przez nich zarzutów, których rozpoznanie stało się zbędne, niezależnie od tego czy były one zasadne, czy niezasadne. Pozostałe zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie.

I. Jeżeli chodzi o zarzuty, które okazały się zasadne, to wyjść należy od tego, że skazując oskarżonych za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k., Sąd Okręgowy przyjął w opisie czynów, że dopuścili się oni handlu ludźmi, ponieważ w dniu (...) r. „przekazywali”, „przyjmowali” lub „transportowali” siedmiu obywateli W., z czego pięcioro było małoletnich, po uprzednim wprowadzeniu ich w błąd co do warunków przyszłej pracy na terenie państw Europy Zachodniej, w tym N. i F., w celu wykorzystania ich w pracy o charakterze przymusowy.

Rzeczywiście taki opis czynów oddaje znamiona „handlu ludźmi”, zgodnie z definicją zawartą w art. 115 § 22 k.k., przy czym w wypadku osób małoletnich znamię to jest spełnione nawet gdy nie zostały użyte metody lub środki wymienione w pkt 1 – 6 cytowanego przepisu, co w przedmiotowej sprawie oznacza, że odnośnie osób

małoletnich bez
znaczenia było to,
czy oskarżeni
dopuszcili się
opisanego
„wprowadzenia w
błąd”.

Rzecz jednak w tym,
że przestępstwo z
art. 189a § 1 k.k. od
strony podmiotowej
można popełnić
tylko **umyślnie**, i
to wyłącznie z
zamiarem

bezpośrednim

(dolus directus
coloratus). Z
definicji handlu
ludźmi wynika
bowiem, że jest
to **przestępstwo
kierunkowe**, gdyż
ma być popełnione w
celu wykorzystania
osoby

pokrzywdzonej tym
czynem, m.in. w
pracy o charakterze
przymusowym, co
było konkretnie
przedmiotem
zarzutu w niniejszej
sprawie. Sprawca
musi zatem przy
podejmowaniu
wskazanych w
definicji czynności
sprawczych oraz
metod i środków
chcieć wykorzystać
inną osobę, a nie
tylko, przewidując
możliwość
osiągnięcia korzyści
z jej wykorzystania,
godzić się z tym.

Zamiar, choć ma naturę psychiczną, jest faktem, który podlega udowodnieniu, tak jak i każda inna okoliczność stanowiąca znamię czynu zabronionego. Zamiaru nie można domniemywać, lecz trzeba go wykazać za pomocą określonych środków dowodowych. Tak więc obowiązkiem Sądu I instancji, a wcześniej oskarżyciela było wykazanie, że oskarżeni działali w celu wykorzystania przewożonych w dniu (...) r. osób w pracy przymusowej. Brak wykazania tej okoliczności prowadzi – i zarazem jest w przedmiotowej sprawie wystarczające - do destrukcji znamion przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. Odrębną zaś kwestią, już wtórną, jest wykazanie, że oskarżeni mieli świadomość, że wśród przewożonych były osoby małoletnie.

Wykazanie wskazanych okoliczności musi mieć charakter indywidualny. Nie

jest wystarczające powołanie się na istniejący w pewnym układzie proceder handlu ludźmi. Konieczne jest wykazanie za pomocą konkretnych dowodów istnienia po stronie danego sprawcy „celu wykorzystania”, czy „świadomości małoletniości osób”.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy nie tylko, że nie wykazał oskarżonemu w sposób należyty wystąpienia analizowanych znamion, ale nie uczynił tego nawet w minimalnym zakresie. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku porzeczano na posłużeniu się nic nieznaczącymi ogólnikami, w tym autorytatywnymi stwierdzeniami, które nie zostały poparte jakimkolwiek wywodem odwołującym się do zawartości poszczególnych dowodów. Rolą Sądu Odwoławczego nie jest zastępowanie Sądu I instancji w czynieniu ustaleń

faktycznych, które będą wykazywały zrealizowanie przez oskarżonych znamion danego typu czynu zabronionego, ani też dokonywanie oceny dowodów niekorzystnej dla oskarżonych i to przy braku wniesionego na ich niekorzyść środka odwoławczego, czemu stoi na przeszkodzie art. 434 § 1 k.k.

Odrywając się jednak od powyższej konstatacji, Sąd Apelacyjny stwierdza, że ani z wyjaśnień oskarżonych, ani z zeznań świadków, ani też z innych dowodów nie da się wyprowadzić faktów, które ponad wszelką wątpliwość pozwoliłyby stwierdzić, że oskarżeni działali w celu wykorzystania osób przewożonych w dniu (...)r. w pracy przymusowej. Obiektywne istnienie handlu ludźmi, jak to już zaznaczono, nie jest wystarczające dla wykazania wypełnienia znamion przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. Wykazanie to musi

mieć charakter indywidualny.

Niezbędne jest zatem przytoczenie konkretnych dowodów potwierdzających istnienia po stronie danego sprawcy „celu wykorzystania”. Do takiego indywidualnego wykazania nie prowadzi żaden z dowodów zebranych w sprawie, w tym materiały uzyskane w drodze pomocy prawnej.

Znamienne jest to, że na rozprawie apelacyjnej w dniu (...) r. prokurator oświadczył m.in., że nie jest w stanie wskazać dowodów świadczących o świadomości oskarżonych co do tego, iż przewożone osoby miały pracować przymusowo.

W tym miejscu warto przytoczyć argumenty Sądu Okręgowego, które miały uzasadniać skazanie z art. 189a § 1 k.k. (str. 62 uzasadnienia zaskarżonego wyroku):

1. „ Oskarżony D. P. T. wiedział, że osoby przewożone

do F. są uzależnione od organizatorów nielegalnego przewozu i nie będą miały wpływu na wybór powierzonej im pracy”. Pomijając to, że przytoczone stwierdzenie nie jest wystarczające do wykazania analizowanego znamienia handlu ludźmi i dotyczy wyłącznie wymienionego oskarżonego, a nie A. K. (1) i R. Ż., to Sąd Okręgowy nie wskazał, na jakich dowodach je opiera.

2. „Zauważyć należy, iż zaraz po wypadku oskarżony R. Ż. kazał uciekać pasażerom z pojazdu oraz kontaktować się telefonicznie z A. K. (1), informując go o zdarzeniu, wyrzucając potem telefon w krzaki. Niewątpliwie oskarżeni mieli więc świadomość, iż pasażerowie pojazdu są ofiarami handlu ludźmi”. Trudno dociec dlaczego opisane fakty doprowadziły do wniosku zawartego w ostatnim z zacytowanych zdań. Wszak oskarżeni, jak i pasażerowie mieli pełną świadomości nielegalności przewożenia przez

granicę i równie dobrze z tego powodu mogli tak się zachowywać. W żadnym razie nie może być to uznane za dowód handlu ludźmi.

Pozostałe stwierdzenia Sądu Okręgowego mają charakter ogólny – nie odnoszący się niejako indywidualnie do świadomości oskarżonych. M.in. opisy dotyczą złego traktowania obywateli W., choć odnosi się to do wcześniejszego okresu, zanim trafili do P..

W sprawie brak jest także dowodów na to, że A. K. (1) i R. Ż. mieli świadomość małoletniości pięciorga z przewożonych w dniu (...) r. osób. Takich dowodów w żadnej mierze nie naprowadził Sąd Okręgowy, a na rozprawie odwoławczej w dniu (...) r. również w tej kwestii prokurator nie potrafił wskazać dowodów. Co do zasady dotyczy to też oskarżonego D. P. T., ale w jego przypadku nie można pominąć tego, że podczas przeszukania jego mieszkania

znaleziono paszport m.in. jednej z małoletnich osób przewożonych w dniu(...) r. Niemniej, nawet gdyby dało to podstawę do wykazania mu świadomości co do tej osoby, to i tak brak jest dowodów na to, iż działał on w celu wykorzystania wspomnianych osób w pracy o charakterze przymusowym.

W świetle poczynionych rozważań, przyjąć należy, że nie ma podstaw do skazania oskarżonych za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. Czyn, jakiego D. P. T., A. K. (1) i R. Ż. dopuścili się w dniu 28 września 2015 r., daje jednak pełne podstawy do zakwalifikowania go z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i jednocześnie uznania, że stanowił on część czynów ciągłych przypisanych im odpowiednio w punktach 2, 12 i 19 zaskarżonego wyroku, gdyż został on podjęty w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wraz z zachowaniami

przypisanymi im w tych punktach, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Dla uporządkowania poczynionych rozważań zaznaczyć należy, że zasadne lub bezprzedmiotowe okazały się:

1) podniesione w apelacji adwokata Z. W. obrońcy oskarżonego A. K. (1) zarzuty:

- obrazy art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., oznaczony numerem 1. 2) – zarzut w pełni zasadny,

- obrazy art. 7 k.p.k., oznaczony numerem 2. 1) – zarzut w pełni zasadny,

- obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., oznaczony numerem 2. 2) – zarzut zasadny, przy czym bezprzedmiotowe było to czy obywatele narodowości (...) mieli do dyspozycji telefony komórkowe, korzystali z toalet podczas postojów, byli entuzjastyczni i radośni oraz to czy oskarżony znał ich język i miał w ręku dokumenty

przewożonych osób skoro brak jest dowodów na to, że działał on w celu ich wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym i z tego już powodu brak jest podstaw do skazania go za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k.;

2) podniesione w apelacji adwokata G. G. obrońcy oskarżonego D. P. T. zarzuty:

- obraży art. 410 k.p.k., oznaczony numerem 1. d., chodzi tu o bezprzedmiotowość tego czy przewożone osoby były witane przez rodziny w N. i we F. , czy też nie były witane, skoro brak jest dowodów na to, że oskarżony działał w celu ich wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym i z tego już powodu brak jest podstaw do skazania go za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k.,

- obraży art. 410 k.p.k., oznaczony numerem 1. e. – w zakresie dotyczącym czynu z art. 189a § 1 k.k., przy czym chodzi tu o bezprzedmiotowość tego czy osoby

przewożone
dysponowały pełną
swobodą poruszania
się i kontaktu
z innymi osobami
podczas jazdy za
granicę skoro brak
jest dowodów na
to, że oskarżony
działał w celu
ich wykorzystania w
pracy o charakterze
przymusowym, a
zatem brak jest
podstaw do skazania
go za przestępstwo z
art. 189a § 1 k.k.,

- obrazy art. 410
k.p.k., oznaczony
numerem 1. f., przy
czym chodzi tu o
bezprzedmiotowość
znajomości wieku
przewożonych osób
skoro brak jest
dowodów na to,
że oskarżony działał
w celu ich
wykorzystania w
pracy o charakterze
przymusowym i z
tego już powodu
brak jest podstaw
do skazania go za
przestępstwo z art.
189a § 1 k.k.,

- obrazy art. 366 § 1
k.p.k. w zw. z art. 2
§ 2 k.p.k., oznaczony
numerem 4. a., przy
czym zarzut ten
jest trafny co do
tego, że dokumenty
uzyskane w ramach
pomocy prawnej
nie wskazują na
wyczerpanie przez
oskarżonego

znamion
przestępstwa z art.
189a § 1 k.k., a
bezprzedmiotowy w
pozostałym zakresie,
ponieważ na udział
oskarżonego w
grupie przestępczej
w rozumieniu art.
258 § 1 k.k. (nie
obejmującej jednak
handlu ludźmi!)
oraz na wyczerpanie
przez niego znamion
pozostałych
przypisanych mu
przestępstw z art.
264 § 3 k.k. w zw.
z art. 65 § 1 k.k., z
art. 62 ust. 1 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii i z art.
275 § 1 k.k. wskazują,
w przekonaniu Sądu
Apelacyjnego, zgoła
inne dowody aniżeli
dokumentu
uzyskane w ramach
pomocy prawnej,
o czym będzie
mowa poniżej, co
oznacza, że również
podniesiony
problem
„zrealizowania
podstawy prawnej
z art. 587 k.p.k.”
nie ma znaczenia
dla rozstrzygnięcia w
sprawie,

- obraży art. 366 § 1
k.p.k. w zw. z art. 2
§ 2 k.p.k., oznaczony
numerem 4. b., przy
czym bez znaczenia
jest to dlatego, co
do innych osób niż
wskazane w zarzucie
nie przyjęto, że są

one ofiarami handlu ludźmi, mimo iż uczestniczyli oni w wypadku drogowym, który miał miejsce w dniu 28 września 2015 r., skoro brak jest dowodów na to, że oskarżony działał w celu wykorzystania przewożonych osób w pracy o charakterze przymusowym, a zatem brak jest podstaw do skazania go za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k.,

- obrazy art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., oznaczony numerem 4. c., jako bezprzedmiotowy w zakresie wiedzy o wieku osób przewożonych skoro brak jest dowodów na to, że oskarżony działał w celu ich wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym, a zatem brak jest podstaw do skazania go za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k.,

- obrazy art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., oznaczony numerem 4. d, - zarzut w pełni zasadny.

- błędu w ustaleniach faktycznych, oznaczony numerem

7. a., przy czym zarzut jest bezprzedmiotowy, ponieważ nie ma znaczenia to czy oskarżony w danym okresie przebywał na terenie S. W. i czy miał świadomość wieku przewożonych osób skoro brak jest dowodów na to, że działał on w celu ich wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym, a zatem brak jest podstaw do skazania go za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k.,

- obraży prawa materialnego, tj. art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 1 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 22 k.k., oznaczony numerem 8 – zarzut zasadny, ponieważ brak jest dowodów na to, że oskarżony działał w celu wykorzystania przewożonych osób w pracy o charakterze przymusowym;

3) podniesione w apelacji adwokata A. T. obrońcy oskarżonego D. P. T. zarzuty:

- obraży art. 174 k.p.k., oznaczony numerem I. 1), przy czym zarzut ten jest bezprzedmiotowy, ponieważ przede wszystkim zmierzał

on do podważenia ustaleń Sądu I instancji o udziale oskarżonego w handlu ludźmi, a w tym zakresie Sąd Apelacyjny uznał, że brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że działał on w celu wykorzystania przewożonych osób w pracy o charakterze przymusowym, a zatem brak jest podstaw do skazania go za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k., natomiast jeżeli chodzi udział oskarżonego w grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. (nie obejmującej jednak handlu ludźmi!) oraz na wyczerpanie przez niego znamion pozostałych przypisanych mu przestępstw z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 275 § 1 k.k., to, w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, wskazują na to zgoła inne dowody aniżeli notatki urzędowe funkcjonariuszy Straży Granicznej wskazane w zarzucie, które nie mają w tym względzie żadnego

znaczenia, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia,

- obrazy art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., oznaczony numerem I. 1). d), ale okazał się on bezprzedmiotowy, ponieważ bez znaczenia było to czy w B. witały przewożone osoby rodziny skoro brak jest dowodów na to, że oskarżony działał w celu ich wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym i z tego już powodu brak jest podstaw do skazania go za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k.,

- obrazy art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., oznaczony numerem I. 1). e), ale okazał się on bezprzedmiotowy, ponieważ bez znaczenia było to czy przewożone osoby podczas postojów wchodziły do sklepów, na stacje benzynowe i korzystały z telefonów komórkowych skoro brak jest dowodów na to, że oskarżony działał w celu ich wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym i z

tego już powodu
brak jest podstaw
do skazania go za
przestępstwo z art.
189a § 1 k.k.,

- obrazy art. 410
k.p.k. w zw. z art.
7 k.p.k., oznaczony
numerem I. 1). f),
ale okazał się on
bezprzedmiotowy,
ponieważ bez
znaczenia było to
czy świadek D.
H. posiadał telefon
komórkowy i mógł
kontaktować się z
osobami trzecimi
skoro brak jest
dowodów na to, że
oskarżony działał w
celu wykorzystania
przewożonych osób
w pracy o
charakterze
przymusowym i z
tego już powodu
brak jest podstaw
do skazania go za
przestępstwo z art.
189a § 1 k.k.,

- obrazy art. 410
k.p.k. w zw. z art.
7 k.p.k., oznaczony
numerem I. 1). g)
oraz zarzut obrazy
art. 366 § 1 k.p.k. w
zw. z art. 2 § 2 k.p.k.,
oznaczony numerem
I. 1). k), przy
czym chodzi tu o
bezprzedmiotowość
znajomości wieku
przewożonych osób
skoro brak jest
dowodów na to,
że oskarżony działał
w celu ich

wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym i z tego już powodu brak jest podstaw do skazania go za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k.,

- obrazy art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. i art. 424 k.p.k., oznaczony numerem I. 1). h), przy czym zarzut ten jest trafny co do tego, że dokumenty uzyskane w ramach pomocy prawnej nie wskazują na wyczerpanie przez oskarżonego znamion przestępstwa z art. 189a § 1 k.k., a bezprzedmiotowy w pozostałym zakresie, ponieważ na udział oskarżonego w grupie przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. (nie obejmującej jednak handlu ludźmi!) oraz na wyczerpanie przez niego znamion pozostałych przypisanych mu przestępstw z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 275 § 1 k.k. wskazują, w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, zgoła inne dowody aniżeli dokumentu

uzyskane w ramach pomocy prawnej, o czym będzie mowa poniżej, co oznacza, że również podniesiony problem „zrealizowania podstawy prawnej z art. 587 k.p.k.” nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie,

- obrazy art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., oznaczony numerem I. 1). i), przy czym bez znaczenia jest to dla czego, co do innych osób niż wskazane w zarzucie nie przyjęto, że są one ofiarami handlu ludźmi, mimo iż uczestniczyli oni w wypadku drogowym, który miał miejsce w dniu (...) r., skoro brak jest dowodów na to, że oskarżony działał w celu wykorzystania przewożonych osób w pracy o charakterze przymusowym, a zatem brak jest podstaw do skazania go za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k.,

- obrazy art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., oznaczony numerem I. 1). l) – zarzut w pełni zasadny,

- błędu w ustaleniach faktycznych, oznaczony numerem I. 2) a., przy czym zarzut jest bezprzedmiotowy, ponieważ nie ma znaczenia to czy oskarżony w danym okresie przebywał na terenie S. W. i czy miał świadomość wieku przewożonych osób skoro brak jest dowodów na to, że działał on w celu ich wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym, a zatem brak jest podstaw do skazania go za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k.,

- błędu w ustaleniach faktycznych, oznaczony numerem I. 2) b. – zarzut zasadny w tym zakresie, w jakim podkreśla się w nim, że żaden dowód nie wskazuje na to, że oskarżony uczestnicząc w grupie przestępczej obejmował swoim zamiarem popełnienie przestępstwa handlu ludźmi,

- obrazy prawa materialnego, tj. art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 1 § 1 k.k. w zw. z art. 115 § 22 k.k., oznaczony

numerem II. 3)
– zarzut zasadny,
ponieważ brak jest
dowodów na to, że
oskarżony działał w
celu wykorzystania
przewożonych osób
w pracy o
charakterze
przymusowym;

4) podniesione w
apelacji adwokata
M. S. obrońcy
oskarżonego R. Ź.
zarzuty obrazy art.
410 k.p.k. oraz art.
7 k.p.k., oznaczone
odpowiednio
numerami I. 1. a) i
b) oraz I. 2., które są
zasadne w zakresie,
w jakim kwestionują
udział oskarżonego
w handlu ludźmi,
gdyż brak jest
dowodów na to,
że działał w
celu wykorzystania
przewożonych osób
w pracy o
charakterze
przymusowym, a
zatem brak jest
podstaw do skazania
go za przestępstwo z
art. 189a § 1 k.k.

II. Niezasadne
okazały się zarzuty:

- oznaczony
numerem I. 1. a)
w apelacji obrońcy
oskarżonego R. Ź. –
w zakresie, w jakim
zakwestionowano w
nim skazanie
oskarżonego za
udział w

zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu organizowanie wbrew przepisom przekroczenie granicy R. obywatelom S. W.,

- oznaczone numerami 1. 1) oraz 1. 3) w apelacji obrońcy oskarżonego A. K. (1).

Na wstępie podkreślić należy, że obrońcy oskarżonych A. K. (1) i R. Ż. nie zakwestionowali skazania oskarżonych za organizowanie wbrew przepisom przekroczenia granicy R. obywatelom S. W., tj. skazania za przestępstwo z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (odpowiednio punkt 12 i 19 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku). Nie zgodzili się jedynie z przyjęciem w kwalifikacji art. 65 § 1 k.k., co było konsekwencją zakwestionowania skazania wyżej wymienionych za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., przy czym, jak już to wykazano wcześniej,

brak jest dowodów na to, że A. K. (1) i R. Ż. brali udział w handlu ludźmi, a w konsekwencji brak jest również podstaw do przyjęcia, iż ich udział w grupie przestępczej polegał na

„transportowaniu, przekazywaniu, przechowywaniu i przyjmowaniu osób celem ich wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym”. Tak więc w tym miejscu przedmiotem oceny jest to, czy zebrane dowody dają podstawy do ustalenia, że oskarżeni organizując przekroczenie wbrew przepisom granicy R. obywatelom S. W. czynili to w ramach zorganizowanej grupy przestępczej? Zdaniem Sądu Apelacyjnego, odpowiedź na to pytanie musi być twierdząca.

W omawianym zakresie Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego. Chodzi o to, że dla wypełnienia znamienia „brania udziału w zorganizowanej grupie” nie jest

konieczne, aby
relacje
poszczególnych jej
członków opierały
się na takim samym
stopniu bliskości.
Fakt, że to A.
K. (2) miał
przede wszystkim
bezpośrednie
kontakty z
oskarżonym D. P.
T., który zlecał
mu „przewozy”, zaś
R. Ż. i J. F.
(nie wniósł apelacji!)
kontaktowali się z
A. K. (2), gdyż
to on z kolei
niejako „podzlecał”
im wykonanie
transportów nie
oznacza, że nie
współpracowali oni
przy dokonywaniu
przestępstw z
innymi członkami
grupy. Dla istnienia
zorganizowanej
grupy przestępczej
konieczne jest
współdziałanie co
najmniej 3 osób.
Świadomość w tym
zakresie A. K. (2)
jest oczywista, gdyż
wynika już tylko z
tego, że przyjmował
on zlecenia od D.
P. T., a następnie
„podzlecał” ich
wykonanie R. Ż.
i J. F.. Co do
R. Ż., to wbrew
sugestiom obrońcy,
dla wykazania jego
świadomości
odnośnie
analizowanego
znamienia nie jest

niezbędne, aby znał on bezpośrednio D. P. T., czy inne osoby, grunt, że wiedział on, iż A. K. (2) otrzymywał takie zlecenia od innej osoby. Miał zatem świadomość, że jego zachowanie polegające na przewożeniu obywateli S. W. przez granicę R. jest jednym z elementów przestępczego mechanizmu, w którym uczestniczą co najmniej trzy osoby i nie z każdą z nich musiał mieć kontakt i znać jej dane personalne. Zaznaczyć też trzeba, że R. Ż. i J. F. odbierali osoby narodowości (...) z różnych mieszkań i budynków, a z tych miejsc wychodziły one pod nadzorem innych osób. Nie bez znaczenia jest też to, że o włączeniu się do przestępczych działań R. Ż. wiedział D. P. T., którego polecił mu A. K. (1). Jeżeli zaś chodzi o tego ostatniego, to poza wymienionymi już osobami, współdziałał on również z innym nieustalonym mężczyzną, którego przedstawił mu D. P. T. i od którego kilkakrotnie

otrzymał informację,
skąd ma odebrać
cudzoziemców. Od
kolejnego
nieustalonego
mężczyzny
otrzymywał też
nierzadko
wynagrodzenie za
kurs, gdy nie mógł
tego uczynić D. P. T..

Idąc dalej, dla
wypełnienia
znamion
przestępstwa z art.
258 § 1 k.k.
nie jest konieczne,
aby sprawcy myśleli
słowami ustawy,
tj. uświadamiali
sobie, że działalność
przestępcza, w której
uczestniczą stanowi
„udział w
zorganizowanej
grupie przestępczej”,
co zdają się
sugerować obrońcy,
w szczególności
obrońca
oskarżonego A. K.
(1). Wystarczającym
jest, aby mieli
oni świadomość tych
elementów stanu
faktycznego, które
są desygnatami
znamion
charakteryzujących
dany typ czynu
zabronionego (por.
K. Buchała, Z.
Ćwiakalski, M.
Szewczyk, i A.
Zoll, Komentarz do
Kodeksu karnego.
Część ogólna,
Warszawa 1994,
s. 191 i A.

Wąsek, Kodeks karny, Komentarz, Tom I, Gdańsk 1999, s. 364). Z taką też sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Poza tym, że oskarżeni mieli świadomość współdziałania z innymi osobami, o czym była już mowa (poza nimi z co najmniej dwiema – łącznie co najmniej trzy osoby), to na szczególne podkreślenia zasługuje to, iż zorganizowany charakter grupy przestępczej nie sprowadza się wyłącznie, do hierarchicznej jej struktury. Zorganizowana grupa przestępcza nie musi opierać się na relacjach pionowych między jej członkami i ścisłym podporządkowaniu (podległości) jednych członków drugim. Zorganizowany charakter grupy przestępczej polega bowiem przede wszystkim na powtarzalnych schematach zachowań opracowanych w ramach takiej grupy, które wykorzystywane są

przy popełnianiu przestępstw. W ramach takich schematów poszczególnym członkom grupy przydzielane są określone zadania, które wykonywane są samodzielnie albo pod kontrolą innych jej członków. Istnienie takich szablonów organizacyjnych ułatwia popełnianie przestępstw, ponieważ za każdym razem odtwarzany zostaje uprzednio już wypracowany, wyuczony i utrwalony mechanizm działania. W okolicznościach analizowanej sprawy nie można mieć wątpliwości, że oskarżeni byli wykonawcami takich właśnie czynności – wypracowanych, powtarzających się schematów, z których czerpali korzyści majątkowe. Wystarczy wskazać, że w ramach ocenianej działalności A. K. (1) brał udział w zorganizowaniu 35 przewozów przez granicę obywateli narodowości (...) (z uwzględnieniem przypadku, który w zaskarżonym

wyroku został błędnie zakwalifikowany, jako handel ludźmi), a R. Ż. w 16 takich czynach (również z uwzględnieniem przypadku, który w zaskarżonym wyroku został błędnie zakwalifikowany, jako handel ludźmi). Wykonywane transporty miały powtarzalny charakter i stanowiły realizację z góry ustalonego planu. Oskarżeni nie musieli przy realizacji takiego planu kontaktować się z każdym członkiem grupy, który brał udział w dokonaniu czynu zabronionego, a wystarczające było, by wykonywali przydzielone im zadania, co wszak odbywało się w ramach wypracowanego przestępczego proceduru. Taki sposób postępowania, w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, nosi cechy zorganizowania, które odpowiadają znamieniu „brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie

przestępstwa”.
Znamię to nie
wymaga, aby
członkowie grupy
wspólnie
wykonywali
poszczególne
zachowania oraz
aby pozostawali
w stałym i
bezpośrednim
kontakcie ze sobą.
Ich czynności mogą
być wykonywane w
różnym czasie i w
różnych miejscach.
Istot tkwi w tym,
aby podejmowali
je w ramach
przyjętego planu
(nawet w sposób
dorozumiany) i
ze świadomością
uczestniczenia m.in.
w takim,
niewątpliwie
zorganizowanym
mechanizmie, jak
opisany wyżej, który
polegał na
przeprowadzeniu
wielu przewozów
osób narodowości
(...), wiążących się
z przekroczeniem
wbrew przepisom
granicy R.. Dlatego
też skazanie A. K.
(1) i R. Ź. za
przestępstwo z art.
258 § 1 k.k. (z
pominięciem wątku
handlu ludźmi)
oraz przyjęcie w
kwalifikacji prawnej
czynów
przypisanych im
odpowiednio w
punktach 12 i
19 zaskarżonego

wyroku art. 65 § 1 k.k. należy uznać za prawidłowe. Dla takiej oceny nie ma znaczenia to, że oskarżeni w swoim działaniu kierowali się przede wszystkim własnymi korzyściami, tj. uzyskaniem stosowanego wynagrodzenia za wykonane przewozy. Okoliczność ta nie przekreśla tego, że odpowiednia organizacja grupy i zaplanowany sposób działania miały ułatwić popełnienie w jej ramach przestępstw, a niczym nadzwyczajnym jest to, iż tym co nadawało jej trwałego charakteru była gotowość i chęć pozyskiwania korzyści majątkowych. Stała gotowość członków grupy do popełniania przestępstw, także we wskazanym celu, jest jednym z czynników świadczących o wyczerpaniu znamion czynu z art. 258 § 1 k.k.

III. obrońca oskarżonego R. Ż. słusznie podniósł w uzasadnieniu apelacji, że zgromadzony

materiał dowodowy (oczywiście przy założeniu niezasadności omówionych wyżej zarzutów) dawał podstawy do przyjęcia, iż oskarżony przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. popełnił od (...) (...) r., jak przyjęto w zaskarżonym wyroku. Na błąd Sądu Okręgowego wskazuje jednoznacznie opis przestępstwa przypisanego R. Ż. w punkcie 19 zaskarżonego wyroku, z którego jasno wynika, że pierwsze zachowania w/w polegające na organizowaniu nielegalnego przekroczenia granicy obywateli narodowości (...), realizowane wszak w ramach grupy przestępczej, miały miejsce w lipcu 2015 r. W rezultacie, Sąd Apelacyjny dokonał korekty zaskarżonego wyroku, co do początkowego terminu, w którym popełnione zostało przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. przez R. Ż..

IV. Niezasadny jest zarzut obrazy art.

627 k.p.k. w
zw. z art. 633
k.p.k. podniesiony
w apelacji obrońcy
oskarżonego R.
Ż.. Na wysokość
kosztów sądowych,
jakie zaistniały w
sprawie nie miało
wpływu to, że udział
i role oskarżonych
w przestępczym
procederze były
różne i odmienne
były osiągnięte przez
nich korzyści
majątkowe i ilość
zarzuconych im
czynów. W
rzeczywistości
czynniki, które
zdeteminowały
wysokość kosztów
sądowych były
identyczne odnośnie
każdego z
oskarżonych.
Dlatego też Sąd
Okręgowy słusznie
obciążył ich tymi
kosztami w
częściach równych,
tj. po ¼ części
od każdego z
nich. Opłaty były
wynikiem rodzaju i
wysokości
orzeczonych kar.

V. Nie zasługiwały
na uwzględnienie
zarzuty podniesione
w apelacji adwokata
A. T. obrońcy
oskarżonego D. P.
T., a oznaczone
numerami:

- I. 1) b),

- I. 1) c),

- I 1) j),

I. 2) a) – w zakresie, w jakim wskazuje się w nim, że oskarżony nie może odpowiadać za zlecenie przewozu R. Ż. obywateli S. W. w okresie od (...) r. – w pozostałym zakresie zarzut dotyczył czynu z art. 189a § 1 k.k., który nie mógł być przypisany oskarżonemu z przyczyn już omówionych.

Niezasadne także okazały się zarzuty podniesione w apelacji adwokata G. G. obrońcy oskarżonego D. P. T., a oznaczone numerami:

- 1.a.,

- 1.b.,

- 1.c.

W wymienionych zarzutach obrońcy starają się przekonać, że oskarżony nie mógł brać udziału w organizowaniu przewozów przez granicę osób narodowości (...) w szeregu okresach objętych zarzutem, gdyż w tym czasie przebywał w różnych miejscach

poza granicami P., co wynika z przedłożonej przez adwokat M. K. (1) na rozprawie dokumentacji oraz paszportu w/w i jednocześnie nie mógł płacić w tym czasie kierowcom za kursy, ponieważ z wyjaśnień A. K. (1) wynika, iż D. P. T. miała się z nim rozliczać każdorazowo po jego powrocie z transportu w W.. Oskarżony nie mógł również zlecić R. Ż. transportu, który miał miejsce w dniu (...) r. przebywał na terenie S. W..

Podnosząc te zarzuty obrońcy całkowicie pomijają to, że z jednoznacznych ustaleń Sądu Okręgowego, opartych na wyjaśnieniach A. K. (1), wynika, iż D. P. T. zlecał temu ostatniemu wykonywanie poszczególnych transportów nie osobiście, lecz telefonicznie. Takie zaś zlecenie może być dokonane niezależnie od miejsca, w którym oskarżony w danym czasie przebywał. Szczególną uwagę zwraca to, że D. P. T. dzwonił do

A. K. (1) z różnych numerów telefonów. Jak zaznaczył A. K. (1), oskarżony D. P. T. często zmieniał numery telefonu i nakazał to czynić i jemu. Przekonuje to o przemyślanym kamuflażu działań podejmowanych przez D. P. T., co przemawia za tym, że i jego wyjazdy zagraniczne były podporządkowane m.in. temu celowi. Nie można też pominąć tego, że D. P. T., na wypadek gdyby nie było z nim kontaktu, nakazał telefonować A. K. (1) do innego nieustalonego mężczyzny, którego mu przedstawił. Kilkakrotnie to on przekazywał A. K. (1) informację, skąd ma odebrać osoby o narodowości (...).

Odnosnie płacenie wynagrodzenia A. K. (1), to obrońcy pominęli w swoich apelacjach uzupełniające wyjaśnienia tego oskarżonego, które złożył na rozprawie w dniu (...) r. W tych wyjaśnieniach oskarżony uszczegółowił swoje wcześniejsze relacje dotyczące omawianej kwestii. Stwierdził on

mianowicie, że raz lub dwa razy oskarżonego D. P. T. nie było i ktoś inny przekazywał mu pieniądze za kursy. Nadto, zdarzało się, że D. P. T. płacił mu i po upływie kilku dni od powrotu do kraju i co bardzo ważne, płacił mu również przed wykonaniem kursu, a w takich przypadkach po powrocie do P. w ogóle się z nim nie spotykał i po prostu oczekiwał na informacje o następnym kursie.

Uwzględniając powyższe, nie jest prawdą, że pobyty D. P. T. za granicą uniemożliwiały mu organizowanie wbrew przepisom przewozu obywateli S. W. przez granicę R. i zlecenie transportów. Nie podważają one również wiarygodności wyjaśnień A. K. (1) dotyczących okoliczności i terminów, w jakich były mu płacone wynagrodzenia za kursy – przede wszystkim chodzi tu o jego wyjaśnienia złożone na rozprawie w dniu (...) r. Ostatecznie, poczynione w analizowanym

zakresie ustalenia Sądu Okręgowego znajdują swoje oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym i z pewnością nie są dowolne, o czym bezskutecznie próbowali przekonać obrońcy.

VI. Niezasadne okazały się zarzuty podniesione przez adwokata G. G. obrońcy oskarżonego D. P. T., a oznaczone numerami:

- 1. e. – w zakresie, w jakim kwestionowane jest w nim sprawstwo oskarżonego odnośnie czynu z art. 264 § 3 k.k. – w pozostałym zakresie zarzut dotyczył czynu z art. 189a § 1 k.k., o czym już była mowa,

- 1. g.,

- 2.,

- 7. c.

Niezasadny okazał się też zarzut podniesiony w apelacji adwokata A. T. obrońcy oskarżonego D. P. T., a oznaczony numerem I. 2) b. – w zakresie, w jakim zakwestionowano w

nim udział
oskarżonego w
grupie przestępczej
mającej na celu
organizowanie
nielegalnego
przekraczania
granicy – w
zakresie dotyczącym
art. 189a § 1 k.k.
zarzut był zasadny, o
czym była już mowa.

W zarzutach tych
obrońcy starają się
podważyć
prawidłowość
skazania D. P. T. za
przestępstwa z art.
264 § 3 k.k. w zw. z
art. 12 k.k. i art. 65 §
1 k.k. oraz z art. 258
§ 1 k.k.

Co do skazania
oskarżonego za
przestępstwo z art.
264 § 3 k.k. w zw. z
art. 12 k.k. i art. 65
§ 1 k.k., to trafność
tego rozstrzygnięcia
opiera się przede
wszystkim na
wyjaśnieniach A.
K. (1), a w
dalszej kolejności
na wyjaśnieniach R.
Ż. i J. F. w
zakresie, w jakim
z nimi korelują,
jak też na szeregu
umowach najmu
samochodów, które
były
wykorzystywane do
wykonania kursów,
raportach podróży,
raportach systemu
(...), analizie
połączeń

telefonicznych.

Wszystkie te dowody tworzą logiczny, spójny obraz wydarzeń, które bez wątpienia wskazują na sprawstwo oskarżonego D. P. T.. Mimo, iż A. K. (1) początkowo przyjął inną postawę procesową, to jednak ostatecznie przyznał się do organizowania nielegalnych przewozów przez granicę osób o narodowości (...) i wskazał osoby, z którymi współdziałał oraz opisał ich rolę. Uczynił to także odnośnie oskarżonego D. P. T.. W swojej relacji opisał, jak nawiązał współpracę z D. P. T., który był inicjatorem całego przedsięwzięcia oraz jak nawiązana została współpraca z J. F. i R. Ż.. Opisał także, jak wyglądała organizacja przewozów i rolę, jaką odgrywały poszczególne osoby w tym procederze. Jego wyjaśnienia w tym zakresie znajdują pokrycie w wyjaśnieniach J. F. oraz w ostatecznych wyjaśnieniach R. Ż.. Spójność tych relacji, które wzajemnie uzupełniają się i

zarazem korelują z wymienionymi dokumentami, nie pozostawia wątpliwości co do ich wiarygodności i prawidłowości poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych. Nie mogły być zatem skuteczne próby podważanie prawidłowości skazania oskarżonego za przestępstwo z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. Jego sprawstwo w tym zakresie, w świetle zgromadzonych dowodów, jest nader oczywiste.

Jeżeli chodzi o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., to w pełni wystarczające do skazania D. P. T. za ten czyn były wymienione wyżej dowody, z pominięciem dowodów uzyskanych w drodze pomocy prawnej. W tym miejscu wypada jeszcze raz odwołać się do rozważań poczynionych przy okazji omawiania apelacji obrońców oskarżonych A. K. (1) i R. Ż.. Otóż, dla wypełnienia znamienia „brania udziału w

zorganizowanej grupie” nie jest konieczne, aby relacje poszczególnych jej członków opierały się na takim samym stopniu bliskości. Fakt, że D. P. T. miał przede wszystkim bezpośrednie kontakty z oskarżonym A. K. (2), któremu zlecał dokonywanie „przewozów”, a który następnie „podzlecał” je R. Ż. i J. F. nie oznacza, że nie współpracowali oni przy dokonywaniu przestępstw z innymi członkami grupy. Dla istnienia zorganizowanej grupy przestępczej konieczne jest współdziałanie co najmniej 3 osób. Świadomość w tym zakresie D. P. T. jest oczywista. Z wiarygodnych wyjaśnień A. K. (2) wynika, że to D. P. T. zaproponował mu współpracę polegającą na organizowaniu nielegalnego przewozu przez granicę osób narodowości (...) i to od niego przyjmował on zlecenia na wykonanie poszczególnych kursów, które „podzlecał” R. Ż. i

J. F.. D. P. T. miał wiedzę o tych obu mężczyznach, których do współpracy zaproponował mu A. K. (1). Miał też wiedzę o nieustalonych mężczyznach, którzy brali udział w przekazywaniu kierowcom osób, które miały być przewiezione za granicę oraz o mężczyznach, którzy podczas jego nieobecności kontaktowali się z A. K. (1) i przekazywali mu niekiedy wynagrodzenie. Miał zatem świadomość, że jego zachowanie jest jednym z elementów, i to inicjującym, przestępczego mechanizmu, w którym uczestniczą co najmniej trzy osoby i nie z każdą z nich musiał mieć kontakt i znać jej dane personalne.

Idąc dalej, dla wypełnienia znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. nie jest konieczne, aby sprawcy myśleli słowami ustawy, tj. uświadamiali sobie, że działalność przestępcza, w której uczestniczą stanowi

„udział w zorganizowanej grupie przestępczej”. Wystarczającym jest, aby mieli oni świadomość tych elementów stanu faktycznego, które są desygnatami znamion charakteryzujących dany typ czynu zabronionego (por. K. Buchała, Z. Ćwiąkalski, M. Szewczyk, i A. Zoll, Komentarz do Kodeksu karnego. Część ogólna, Warszawa 1994, s. 191 i A. Wąsek, Kodeks karny, Komentarz, Tom I, Gdańsk 1999, s. 364). Z taką też sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Poza tym, że oskarżony miał świadomość współdziałania z innymi, co najmniej trzema osobami, o czym była już mowa, to na szczególne podkreślenia zasługuje to, iż zorganizowany charakter grupy przestępczej nie sprowadza się do wyłączenia, do hierarchicznej jej struktury. Zorganizowana grupa przestępcza nie musi opierać się na relacjach pionowych między

jej członkami i ścisłym podporządkowaniu (podległości) jednych członków drugim.

Zorganizowany charakter grupy przestępczej polega bowiem przede wszystkim na powtarzalnych schematach zachowań opracowanych w ramach takiej grupy, które wykorzystywane są przy popełnianiu przestępstw. W ramach takich schematów poszczególnym członkom grupy przydzielane są określone zadania, które wykonywane są samodzielnie albo pod kontrolą innych jej członków. Istnienie takich szablonów organizacyjnych ułatwia popełnianie przestępstw, ponieważ za każdym razem odtwarzany zostaje uprzednio już wypracowany, wyuczony i utrwalony mechanizm działania. W okolicznościach analizowanej sprawy nie można mieć wątpliwości, że oskarżony był inicjatorem i zarazem wykonawcą

takich właśnie
czynności –
wypracowanych,
powtarzających się
schematów, z
których czerpał
korzyści majątkowe.
Wystarczy wskazać,
że w ramach
ocenianej
działalności D. P.
T. brał udział w
zorganizowaniu 35
przewozów przez
granice obywateli
narodowości (...)
(z uwzględnieniem
przypadku, który
w zaskarżonym
wyroku został
błędnie
zakwalifikowany,
jako handel ludźmi).
Wykonywane
transporty miały
powtarzalny
charakter i stanowiły
realizację z góry
ustalonego planu.
Oskarżony nie
musiał przy
realizacji takiego
planu kontaktować
się z każdym
członkiem grupy,
który brał udział
w dokonaniu czynu
zabronionego, a
wystarczające było,
by podejmował
ustalone działania,
co wszak odbywało
się w ramach
wypracowanego
przestępczego
procederu. Taki
sposób
postępowania, w
przekonaniu Sądu
Apelacyjnego, nosi

cechy zorganizowania, które odpowiadają znamieniu „brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstwa”. Znamię to nie wymaga, aby członkowie grupy wspólnie wykonywali poszczególne zachowania oraz aby pozostawali w stałym i bezpośrednim kontakcie ze sobą. Ich czynności mogą być wykonywane w różnym czasie i w różnych miejscach. Istotą tkwi w tym, aby podejmowali je w ramach przyjętego planu (nawet w sposób dorozumiany) i ze świadomością uczestniczenia m.in. w takim, niewątpliwie zorganizowanym mechanizmie, jak opisany wyżej, który polegał na przeprowadzeniu wielu przewozów osób narodowości (...), wiążących się z przekroczeniem wbrew przepisom granicy R.. Dlatego też skazanie D. P. T. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. (z pominięciem wątku

handlu ludźmi) oraz przyjęcie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego mu w punkcie 2 zaskarżonego wyroku art. 65 § 1 k.k. należy uznać za prawidłowe. Dla takiej oceny nie ma znaczenia to, że oskarżony w swoim działaniu kierował się przede wszystkim własnymi korzyściami, tj. uzyskaniem stosowanego wynagrodzenia za wykonane przewozy. Okoliczność ta nie przekreśla tego, że odpowiednia organizacja grupy i zaplanowany sposób działania miały ułatwić popełnienie w jej ramach przestępstw, a niczym nadzwyczajnym jest to, iż tym co nadawało jej trwałego charakteru była gotowość i chęć pozyskiwania korzyści majątkowych. Stała gotowość członków grupy do popełniania przestępstw, także we wskazanym celu, jest jednym z czynników świadczących o wyczerpaniu znamion czynu z art., 258 § 1 k.k.

VII. W tym miejscu Sąd Apelacyjny chciał podkreślić, że choć nie dostrzegł podstaw do skazania oskarżonych za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k., to w świetle jednoznacznych wyjaśnień A. K. (1) i R. Ż., potwierdzonych faktem zaistniałego wypadku drogowego i zeznaniami obywateli S. W., nie ulega wątpliwości, że ich zachowanie w dniu (...) r., niezasadnie zakwalifikowane z art. 189a § 1 k.k., było dokonane w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i polegało na organizowaniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przekroczenia wbrew przepisom granicy siedmiu ustalonych osobom – obywatelom S. W. – według takiego samego schematu, który stosowali oni w innych opisanych już przypadkach, czym wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 264 § 3 k.k. Uwzględniając czas tego zachowania, Sąd Apelacyjny

doszedł do przekonania, że stanowiło ono część czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu D. P. T., A. K. (1) i R. Ż. odpowiednio w punktach 2, 12 i 19 zaskarżonego wyroku, gdyż zostało podjęte w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wraz z zachowaniami przypisanymi oskarżonemu w tych punktach. Na z góry powzięty zamiar wskazują wyjaśnienia A. K. (1), który ustalił z D. P. T. zasady współpracy przy dokonywaniu kolejnych przewozów, jak też zasady współpracy przyjęte z R. Ż.. Co do krótkich odstępów czasu to jednoznacznie wynikają one z porównania momentu podjęcia przedmiotowego zachowania i zachowań przypisanych oskarżonemu w cytowanych punktach, w których przyjęto kwalifikację prawną z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. Dokonując takiej zmiany, Sąd Apelacyjny nie

podwyższył kar
wymierzonych
oskarżonym za
przedmiotowe czyny
ciągłe, o czym
będzie jeszcze mowa
w dalszej części
uzasadnienia.

Naturalną
konsekwencją
odrzużenia
kwalifikacji z art.
189a § 1 k.k.
i zakwalifikowania
zachowania, które
miało miejsce w
dniu (...) r. jako
części przypisanych
oskarżonym czynów
ciągłych było
uchylenie orzeczeń o
środku
kompensacyjnym
zawartych w
punktach 6, 14
i 21 zaskarżonego
wyroku. Wskazane
w tych
rozstrzygnięciach
osoby nie były
bowiem ofiarami
– pokrzywdzonymi
przestępstwem
handlu ludźmi.

Sąd Apelacyjny
zaznacza
jednocześnie, że
posłużenie się przez
ustawodawcę
znamionami
„organizowania”
przekroczenia
granicy oznacza,
iż dla wystąpienia
najpełniejszej formy
stadialnej, tj.
dokonania
wystarczające jest

podjęcie przez sprawcę czynności mających stworzyć warunki do nielegalnego przekroczenia granicy przez co najmniej dwie osoby. Do uznania przestępstwa z art. 264 § 3 KK za dokonane nie jest konieczne, aby osoby, którym sprawca organizował nielegalne przekroczenie granicy, faktycznie ją przekroczyły (zob. post. SN z 22.11.2016 r., IV KK 362/16, L.).

VIII. Niezasadny okazały się zarzuty podniesione:

- w apelacji adwokata A. T., a oznaczone numerami: I. 1) m) oraz I. 2) c.,

- w apelacji adwokata G. G., a oznaczone numerami: 4. e. oraz 7. b.

We wskazanych zarzutach obrońcy kwestionują sprawstwo oskarżonego D. P. T. odnośnie czynu z art. 275 § 1 k.k., choć zarzuty te są wręcz oderwane od realiów sprawy. Otóż w dniu 23 maja 2017

r. podczas przeszukania mieszkania oskarżonego znaleziono paszporty należące do ośmiu osób narodowości (...) – szczegółowo określone w opisie przypisanego mu czynu. Dokumenty te D. P. T. przywłaszczył sobie. Ponad wszelką wątpliwość nie miał on prawa nimi dysponować, ani też przetrzymywać u siebie. Argumenty obrońców, w których podnoszą, że oskarżony uzyskał je na skutek „dobrowolnego” przekazania, niczego w sprawie nie zmieniają. Wszak oskarżonemu przypisano nie kradzież, ale przywłaszczenie dokumentów stwierdzających tożsamość innych osób. Istota zaś przywłaszczenia, w odróżnieniu od kradzieży, polega na tym, że sprawca wchodzi w posiadanie dokumentów legalnie, ale następnie rozporządza nimi, w tym zatrzymuje, postępując, jak osoba do tego umocowana, choć

w rzeczywistości
takiego umocowania
nie posiada. Ani
oskarżony, ani
obrońcy nie
naprowadzili
jakichkolwiek
przekonujących
dowodów na to, że
oskarżony
zatrzymując
(przetrzymując)
paszporty u siebie
czynił to po to,
aby udzielić (nadal
udzielać!) pomocy
osobom, których
one dotyczyły. Nie
wiadomo jaka miała
być to pomoc
oraz kiedy i w
jaki sposób miał
jej udzielić (nadal
udzielać!) i kiedy
zamierzał zwrócić te
dokumenty. Wersji
tej jednoznacznie
przeczy też to, że
osoby te przybyły
do P. i jako
obcokrajowcy, aby
poruszać się po
kraju, czy też
udać się w dalszą
podróż powinny
dysponować
paszportem.
Nielogiczne i wręcz
absurdalne byłoby
założenie, że w
tej sytuacji chciały
niejako pozbyć się
na stałe możliwości
korzystania z
paszportów. Co
też istotne, trudne
do zrozumienia
jest to dlaczego
osoby te, mimo
iż tylko czasowo

miały udostępnić przedmiotowe dokumenty D. P. T., nie zgłosiły się do niego po ich zwrot, bo gdyby tak było to na pewno poinformowałby on o tym organy ścigania, czy sąd. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, uwzględniając obywatelstwo osób, których paszporty znaleziono w mieszkaniu oskarżonego oraz ich ilość i zestawiając te okoliczności z tym, że w/w zajmował się organizowaniem nielegalnego przekraczania granicy przez obywateli S. W. nie ulega wątpliwości, iż przywłaszczył on sobie te dokumenty, wykorzystując to, że osoby, którym nielegalnie organizował przewóz przez granicę przebywały na terenie P. nielegalnie i dalszy ich transport do N., czy do F. był uzależniony od jego postawy i „pomocy” w tym względzie. Taka ocena mieści się w granicach swobody, o której mowa w art. 7 k.p.k., ponieważ pozostaje w zgodzie z zasadami prawidłowego

rozumowania,
doświadczenia
życiowego i wiedzy.
Dlatego też
poczynione w tym
zakresie ustalenia
faktyczne Sądu
Okręgowego należy
uznać za
prawidłowe.

IX. Niezasadne
okazały się zarzuty
podniesione:

- w apelacji
adwokata A. T.
obrońcy
oskarżonego D. P.
T., a oznaczony
numerem I. 1) n)
myślnik drugi,

- w apelacji
adwokata G. G.
obrońcy
oskarżonego D. P.
T., a oznaczone
numerami 5 i 9.

W zarzutach tych
obrońcy kwestionują
przypisanie
oskarżonemu
przestępstwa z art.
62 ust. 1 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii i
jednocześnie
podnoszą, że Sąd
I instancji nie
wyjaśnił dlaczego
nie zastosował
kwalifikacji z art. 62
ust. 1 i 3 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii lub art.
62a tejże ustawy.

Zarzuty obrońców
nie zasługują na

uwzględnienie. Po pierwsze, w dniu (...) r. podczas przeszukania lokalu zamieszkiwanego przez D. P. T. znaleziono środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste – marihuanę o wadze 8,895 grama, substancje psychotropowe w postaci kokainy o łącznej wadze 1,785 grama, amfetaminy o wadze 1,045 grama i (...) ekstazy w ilości 26 tabletek. Tak więc fakt posiadania wymienionych narkotyków przez oskarżonego nie może budzić wątpliwości, tym bardziej, że przyznał się on do tego. Po drugie, łączna ilość środków odurzających oraz substancji psychotropowych w sposób jednoznaczny i nader oczywisty wskazuje na to, że nie może być tu mowy „o nieznacznej ilości”, co jest warunkiem zastosowania art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Z tych samych też względów, tj. ilościowych nie sposób przyjąć, iż zachowanie D. P. T.

stanowiło wypadek
mniejszej wagi,
uregulowany w art.
62 ust. 3 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii.

X. Niezasadne
okazały się zarzuty
podniesione:

- w apelacji
adwokata A. T., a
oznaczony numerem
I. 1) n) myślnik
pierwszy (z trzema
podpunktami),

- w apelacji
adwokata G. G., a
oznaczone
numerami: 3, 6 i 10.

W zarzutach tych
obrońcy kwestionują
rozstrzygnięcie o
karach
jednostkowych oraz
o karze łącznej.

Przed odniesieniem
się do tych zarzutów
podkreślić trzeba,
że Sąd Apelacyjny
uznał, iż zachowanie
D. P. T. przypisane
mu w punkcie
3 zaskarżonego
wyroku nie
wyczerpywało
znamion
przestępstwa z art.
189a § 1 k.k. i w
ramach tego czynu
uznał go za winnego
tego, iż w dniu (...)
r. w W., w ramach
zorganizowanej
grupy przestępczej,
działając wspólnie i
w porozumieniu z R.

Ż. i A. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, organizował przekroczenie wbrew przepisom granicy R. P. i R. N. siedmiu ustalonym osobom - obywatelom S. W. w ten sposób, że zapewnił im miejsce zamieszkania w okresie oczekiwania na transport, a następnie przekazał ich A. K. (1) i R. Ż., przy czym ten ostatni miał dokonać przewozu przez granicę pojazdem marki C. (...) numer rejestracyjny (...) wynajętym w wypożyczalni B. (...) P. M. z siedzibą w W. i jednocześnie ustalił, że zachowanie to stanowiło część czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu w punkcie 2, gdyż zostało podjęte w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wraz z zachowaniami przypisanymi oskarżonemu w tym punkcie. Na skutek tego rozstrzygnięcia „upadła” kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu za

przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., co zrodziło konieczność uchylecia także kary łącznej orzeczonej przez Sąd Okręgowy i orzeczenia tej kary na nowo przez Sąd Apelacyjny. Nieaktualne zatem stały się przedmiotowe zarzuty w zakresie, w jakim dotyczyły kary wymierzonej za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz kary łącznej.

Z kolei usunięcie z opisu czynu z art. 258 § 1 k.k., przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, fragmentu dotyczącego handlu ludźmi, skutkowało obniżeniem wymierzonej mu kary do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Jeżeli chodzi o kary jednostkowe wymierzone D. P. T. za przestępstwa z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 275 § 1 k.k., to mają rację obrońcy,

że Sąd Okręgowy dopatrzył się tylko jednej okoliczności łagodzącej, za którą uznał przyznanie się oskarżonego do popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Prawdą jest zarazem, że oskarżony nie był wcześniej karany, udzielał się w akcjach charytatywnych, prowadził ustabilizowany tryb życia, ukończył wyższe studia na Akademii (...) w W. i jest właścicielem dobrze prosperującej restauracji. Choć okoliczności te zostały pominięte przez Sąd I instancji, to jednak ich całościowa ocena, w zestawieniu z istotnymi okolicznościami obciążającymi D. P. T., wskazuje na to, że wymierzone mu kary nie rażą surowością, a wręcz przeciwnie, są odpowiednie do stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, jak też zapewniają prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i

zapobiegawcze wobec niego. Czynią też zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Otóż, wszystkie przypisane oskarżonemu przestępstwa charakteryzują się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Popelniając przestępstwo z art. 264 § 3 k.k., ze z góry powziętym zamiarem zorganizował aż 35 przewozów obywateli narodowości (...) (wliczając w to zachowanie, które wcześniej kwalifikowano z art. 189a § 1 k.k.), przy czym działał w ramach grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W przypadku posiadania narkotyków nie można pominąć dość sporej ich ilości (8,895 grama marihuany, 1,785 grama kokainy, 1,045 grama amfetaminy i 26

tabletek (...)
ekstazy).
Niebagatelna była
także ilość
przywłaszczonych
paszportów (8
sztuk). Okoliczności
te, ocenione również
przez pryzmat
wymienionych
okoliczności
łagodzących,
prowadzą do
wniosku, że
wymierzone
oskarżonemu kary
nie rażą surowością
i są po prostu
sprawiedliwe. Brak
jest więc podstaw
do obniżenia ich
wysokości. Odnosi
się to również
do kary grzywny,
gdyż kształtując
jej wysokość Sąd
Okręgowy należycie
uwzględnił warunki
osobiste, rodzinne i
sytuację majątkową
D. P. T., który,
jak podkreślają
to obrońcy, jest
właścicielem
„doskonale
prosperującej
restauracji”.

Choć wymienione
okoliczności
łagodzące, zostały
pominięte przez Sąd
Okręgowy również
przy wymiarze kary
za czyn z art. 258
§ 1 k.k., to jednak
Sąd Apelacyjny
nie dopatrył się
podstaw do dalej
idącego złagodzenia

kary za to przestępstwo. D. P. T. uczestniczył przecież w grupie przestępczej niemal rok, a podejmowane w jej ramach działania były wysoce zorganizowane i skoordynowane. Dlatego też usuwając z opisu czynu z art. 258 § 1 k.k. fragment dotyczący handlu ludźmi, Sąd Apelacyjny za wystarczające uznał obniżenie wymierzonej mu kary do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Przytoczone okoliczności obciążające, jednoznacznie sprzeciwiają się zastosowaniu wobec D. P. T. fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 2 pkt 2 k.k. Waga i ranga tych okoliczności nie pozwala przyjąć, że „nawet najniższa kara przewidziana za popełnione przez niego przestępstwa byłaby niewspółmiernie surowa”, a wręcz przeciwnie, przemawiają one za trafnością kar

orzeczonych przez Sąd Okręgowy.

Mimo, że Sąd Apelacyjny uznał, iż zachowanie zakwalifikowane przez Sąd Okręgowy jako odrębne przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. stanowiło część czynu z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., przypisanego oskarżonemu w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, to nie znalazł jednocześnie podstaw do podwyższenia kary za to przestępstwo. Dodanie do czynu ciągłego tego jednego zachowania nie wpłynęło bowiem na ocenę jego stopnia społecznej szkodliwości i nie podniosło też stopnia zawinienia D. P. T. na tyle, aby uzasadniało to taką ingerencję.

Konsekwencją uznania, że D. P. T. nie wyczerpał swoim zachowaniem znamion przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. było uchylenie orzeczenia o środku kompensacyjnym z art. 46 § 1 k.k., zawartego w punkcie

6 zaskarżonego wyroku.

Rozstrzygnięcie to było bowiem ściśle związane ze skazaniem za handel ludźmi, przy którym osoby przewożone były uznawane za pokrzywdzonych w rozumieniu art. 49 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny połączył kary jednostkowe orzeczone wobec D. P. T. za przestępstwa przypisane mu w punktach 1, 2, 4 i 5 zaskarżonego wyroku i wymierzył mu karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Zastosowano zasadę asperacji, tak jak to uczynił też Sąd I instancji, uznając ją za najbardziej odpowiednią i sprawiedliwą.

Ustalając rozmiar kary łącznej Sąd Apelacyjny miał na uwadze ilość przestępstw wchodzących w realny zbieg oraz to, że godziły one w różne dobra chronione prawem. Nadto dwa pierwsze z wymienionych przestępstw zostały popełnione w latach (...), a dwa pozostałe w (...) r. Zdaniem Sądu

Apelacyjnego, tak ukształtowana kara łączna, zgodnie z art. 85a k.k., uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają być osiągnięte wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie budzą jednocześnie żadnych zastrzeżeń orzeczone przez Sąd Okręgowy:

- nawiązka, na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 7),

- przepadek, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 8).

Powyższe rozstrzygnięcia zostały należycie umotywowane w zaskarżonym wyroku i z wyrażonym tam stanowiskiem w pełni zgadza się Sąd Apelacyjny.

XI. Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony w apelacji obrońcy

oskarżonego A. K.
(1).

Przed odniesieniem się do tego zarzutu podkreślić trzeba, że Sąd Apelacyjny uznał, iż zachowanie A. K. (1) przypisane mu w punkcie 13 zaskarżonego wyroku nie wyczerpywało znamion przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. i w ramach tego czynu uznał go za winnego tego, iż w dniu (...) r. w W., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z D. P. T. i R. Ż., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, organizował przekroczenie wbrew przepisom granicy R. P. i R. N. siedmiu ustalonym osobom - obywatelom S. W. w ten sposób, że wraz z R. Ż. przyjął zlecenie przeprowadzenia transportu od D. P. T., a następnie uzgodnił z R. Ż., że to on dokona przewozu wymienionych osób przez granicę samochodem marki C. (...) numer rejestracyjny (...) wynajętym w wypożyczalni B. (...) P. M. z siedzibą w W. i

jednocześnie ustalili, że zachowanie to stanowiło część czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu w punkcie 12, gdyż zostało podjęte w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wraz z zachowaniami przypisanymi oskarżonemu w tym punkcie. Na skutek tego rozstrzygnięcia „upadła” kara 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., co zrodziło konieczność uchylecia także kary łącznej orzeczonej przez Sąd Okręgowy i orzeczenia tej kary na nowo przez Sąd Apelacyjny. Nieaktualny zatem stał się omawiany zarzuty w zakresie, w jakim dotyczy kary wymierzonej za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz kary łącznej.

Z kolei usunięcie z opisu czynu z art. 258 § 1 k.k., przypisanego oskarżonemu w punkcie 11 zaskarżonego

wyroku, fragmentu dotyczącego handlu ludźmi, skutkowało obniżeniem wymierzonej mu kary do 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Jeżeli chodzi o kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone A. K. (1) za przestępstwo z art. 264 § 3 k.k., to wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy kształtując rozmiar tych kar miał na uwadze wszystkie istotne w tej materii okoliczności, tj. zarówno te przemawiające na korzyść oskarżonego, jak i na jego niekorzyść. Z jednej strony chodzi o jego uprzednią karalność i to, że w ramach czynu z art. 264 § 3 k.k., ze z góry powziętym zamiarem zorganizował aż 35 przewozów obywateli narodowości (...) (wliczając w to zachowanie, które wcześniej kwalifikowano z art. 189a § 1 k.k.), przy czym działał w ramach grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z

innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osiągnął tę korzyść w wysokości (...) złotych. Z drugiej zaś strony chodzi o jego drugorzędną rolę w organizacji tegoż przestępstwa.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, przytoczonym okolicznościom Sąd Okręgowy nadał odpowiednią rangę i wagę. W rezultacie wymierzone A. K. (1) za przestępstwo z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności i grzywny są adekwatne do stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, jak też zapewniają prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze wobec niego. Czynią też zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Odnośnie do kary grzywny, to ustalając wartość jednej stawki Sąd Okręgowy należycie

uwzględnił warunki osobiste, rodzinne i sytuację majątkową oskarżonego.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się również podstaw do dalej idącego złagodzenia kary za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. Pamiętać trzeba, że A. K. (1) uczestniczył w grupie przestępczej niemal rok, a podejmowane w jej ramach działania były wysoce zorganizowane i skoordynowane. Nie można też tracić z pola widzenia tego, że był on w przeszłości karany. Dlatego też usuwając z opisu czynu z art. 258 § 1 k.k. fragment dotyczący handlu ludźmi, Sąd Apelacyjny za wystarczające uznał obniżenie wymierzonej mu kary do 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Mimo, że Sąd Apelacyjny uznał, iż zachowanie zakwalifikowane przez Sąd Okręgowy jako odrębne przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. stanowiło część czynu z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 §

1 k.k., przypisanego oskarżonemu w punkcie 12 zaskarżonego wyroku, to nie znalazł jednocześnie podstaw do podwyższenia kary za to przestępstwo. Dodanie do czynu ciągłego tego jednego zachowania nie wpłynęło bowiem na ocenę jego stopnia społecznej szkodliwości i nie podniosło też stopnia zawinienia A. K. (1) na tyle, aby uzasadniało to taką ingerencję.

Konsekwencją uznania, że oskarżony nie wyczerpał swoim zachowaniem znamion przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. było uchylenie orzeczenia o środku kompensacyjnym z art. 46 § 1 k.k., zawartego w punkcie 14 zaskarżonego wyroku.

Rozstrzygnięcie to było bowiem ściśle związane ze skazaniem za handel ludźmi, przy którym osoby przewożone były uznawane za pokrzywdzonych w rozumieniu art. 49 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny połączył kary jednostkowe orzeczone wobec A. K. (1) za czyny przypisane mu w punktach 11 i 12 zaskarżonego wyroku i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Zastosowano zasadę asperacji, uznając ją za najbardziej odpowiednią i sprawiedliwą.

Ustalając rozmiar kary łącznej Sąd Apelacyjny miał na uwadze ilość przestępstw wchodzących w realny zbieg oraz to, że godziły one w tożsame dobra chronione prawem. Nadto oba zostały popełnione w latach (...). Zdaniem Sądu Apelacyjnego, tak ukształtowana kara łączna, zgodnie z art. 85a k.k., uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają być osiągnięte wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie budzi jednocześnie żadnych zastrzeżeń orzeczoney przez

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 45 § 1 k.k., przepadek korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa.

XII. Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut rażącej niewspółmierności kary podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego R. Ż..

Przed odniesieniem się do tego zarzutu podkreślić trzeba, że Sąd Apelacyjny uznał, iż zachowanie R. Ż. przypisane mu w punkcie 20 zaskarżonego wyroku nie wyczerpywało znamion przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. i w ramach tego czynu uznał go za winnego tego, iż w dniu (...) r. w W., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z D. P. T. i A. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, organizował przekroczenie wbrew przepisom granicy R. P. i R. N. siedmiu ustalonym osobom - obywatelom S. W. w ten sposób, że wraz z A. K. (1) przyjął zlecenie przeprowadzenia

transportu od D. P. T., a następnie przewoził wymienione osoby w kierunku wspomnianej granicy samochodem marki C. (...) numer rejestracyjny (...) wynajętym w wypożyczalni B. (...) P. M. z siedzibą w W. i jednocześnie ustalił, że zachowanie to stanowiło część czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu w punkcie 19, gdyż zostało podjęte w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wraz z zachowaniami przypisanymi oskarżonemu w tym punkcie. Na skutek tego rozstrzygnięcia „upadła” kara 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu za przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., co zrodziło konieczność uchylecia także kary łącznej orzeczonej przez Sąd Okręgowy i orzeczenia tej kary na nowo przez Sąd Apelacyjny.

Z kolei usunięcie z opisu czynu z

art. 258 § 1 k.k., przypisanego oskarżonemu w punkcie 18 zaskarżonego wyroku, fragmentu dotyczącego handlu ludźmi, skutkowało obniżeniem wymierzonej mu kary do 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny dostrzegł także oczywisty błąd Sądu Okręgowego, który uznał, że R. Ż. przedmiotowego przestępstwa dopuścił się w okresie od lipca (...) r., choć ze zgromadzonych dowodów jasno i niespornie wynika, iż działał on w okresie od (...) r. Znajduje to zarazem oparcie w okresie, w jakim popełnił przestępstwo z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Jeżeli chodzi o kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone R. Ż. za przestępstwo z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., to wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy kształtując rozmiar tych kar miał na uwadze wszystkie

istotne w tej materii okoliczności, tj. zarówno te przemawiające na korzyść oskarżonego, jak i na jego niekorzyść. Z jednej strony chodzi o jego uprzednią karalność i to, że w ramach czynu z art. 264 § 3 k.k., ze z góry powziętym zamiarem zorganizował aż 16 przewozów obywateli narodowości (...) (wliczając w to zachowanie, które wcześniej kwalifikowano z art. 189a § 1 k.k.), przy czym działał w ramach grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osiągnął tę korzyść w wysokości (...) złotych. Z drugiej zaś strony chodzi o jego drugorzędną rolę w organizacji tegoż przestępstwa, na którą nacisk położył apelujący.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, przytoczonym okolicznościom Sąd Okręgowy nadał odpowiednią rangę i wagę. W rezultacie wymierzone R. Ż. za przestępstwo z art.

264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności i grzywny są adekwatne do stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, jak też zapewniają prawidłowe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze wobec niego. Czynią też zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Odnośnie do kary grzywny, to ustalając wartość jednej stawki Sąd Okręgowy należycie uwzględnił warunki osobiste, rodzinne i sytuację majątkową oskarżonego.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się również podstaw do dalej idącego złagodzenia kary za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.. Pamiętać trzeba, że R. Ź. uczestniczył w grupie przestępczej, w ramach której podejmowane działania były wysoce zorganizowane i

skoordynowane. Nie można też tracić z pola widzenia tego, że był on w przeszłości karany. Dlatego też usuwając z opisu czynu z art. 258 § 1 k.k. fragment dotyczący handlu ludźmi, Sąd Apelacyjny za wystarczające uznał obniżenie wymierzonej mu kary do 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Mimo, że Sąd Apelacyjny uznał, iż zachowanie zakwalifikowane przez Sąd Okręgowy jako odrębne przestępstwo z art. 189a § 1 k.k. stanowiło część czynu z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., przypisanego oskarżonemu w punkcie 19 zaskarżonego wyroku, to nie znalazł jednocześnie podstaw do podwyższenia kary za to przestępstwo. Dodanie do czynu ciągłego tego jednego zachowania nie wpłynęło bowiem na ocenę jego stopnia społecznej szkodliwości i nie podniosło też stopnia zawinienia R. Ż. na tyle, aby

uzasadniało to taką ingerencję.

Konsekwencją uznania, że oskarżony nie wyczerpał swoim zachowaniem znamion przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. było uchylenie orzeczenia o środku kompensacyjnym z art. 46 § 1 k.k., zawartego w punkcie 21 zaskarżonego wyroku.

Rozstrzygnięcie to było bowiem ściśle związane ze skazaniem za handel ludźmi, przy którym osoby przewożone były uznawane za pokrzywdzonych w rozumieniu art. 49 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny połączył kary jednostkowe orzeczone wobec R. Ź. za czyny przypisane mu w punktach 18 i 19 zaskarżonego wyroku i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Zastosowano zasadę asperacji, uznając ją za najbardziej odpowiednią i sprawiedliwą.

Ustalając rozmiar kary łącznej Sąd Apelacyjny miał na uwadze ilość

przestępstw wchodzących w realny zbieg oraz to, że godziły one w tożsame dobra chronione prawem. Nadto oba zostały popełnione w (...) roku. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, tak ukształtowana kara łączna, zgodnie z art. 85a k.k., uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają być osiągnięte wobec oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie budzi jednocześnie żadnych zastrzeżeń orzeczonego przez Sąd Okręgowy, na podstawie art. 45 § 1 k.k., przypadek korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa.

Ostatecznie zatem Sąd Apelacyjny orzekł, iż

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że

a) odnośnie oskarżonego D. P. T.:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 9,

- z opisu przestępstwa przypisanego mu w punkcie 1 eliminuje zapis: „oraz transportowaniu, przekazywaniu, przechowywaniu i przyjmowaniu osób celem ich wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym” i jednocześnie orzeczoną za ten czyn karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy,

- w ramach czynu przypisanego mu w punkcie 3 uznaje go za winnego tego, iż w dniu (...) r. w W., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z R. Ż. i A. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, organizował przekroczenie wbrew przepisom granicy R. P. i R. N. siedmiu ustalonym osobom - obywatelom S. W. w ten sposób, że zapewnił im miejsce zamieszkania w okresie oczekiwania na transport, a następnie przekazał ich A. K. (1) i R.

Ż., przy czym ten ostatni miał dokonać przewozu przez granicę pojazdem marki C. (...) numer rejestracyjny (...) wynajętym w wypożyczalni B. (...) P. M. z siedzibą w W. i jednocześnie ustala, że zachowanie to stanowiło część czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu w punkcie 2, gdyż zostało podjęte w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wraz z zachowaniami przypisanymi oskarżonemu w tym punkcie,

- uchyla orzeczenie o środku kompensacyjnym z art. 46 § 1 k.k. zawarte w punkcie 6,

- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach 1, 2, 4 i 5 jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

- w punkcie 10 eliminuje zapis „w pkt. 9” – uznając,

że okres wskazanego w tym punkcie rzeczywistego pozbawienia wolności podlega zaliczeniu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej niniejszym wyrokiem;

b) odnośnie oskarżonego A. K. (1):

- uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 16,

- z opisu przestępstwa przypisanego mu w punkcie 11 eliminuje zapis: „oraz transportowaniu, przekazywaniu, przechowywaniu i przyjmowaniu osób celem ich wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym” i jednocześnie orzeczoną za ten czyn karę pozbawienia wolności obniża do 8 (ośmiu) miesięcy,

- w ramach czynu przypisanego mu w punkcie 13 uznaje go za winnego tego, iż w dniu (...) r. w W., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i

w porozumieniu z D. P. T. i R. Ż., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, organizował przekroczenie wbrew przepisom granicy R. P. i R. N. siedmiu ustalonym osobom - obywatelom S. W. w ten sposób, że wraz z R. Ż. przyjął zlecenie przeprowadzenia transportu od D. P. T., a następnie uzgodnił z R. Ż., że to on dokona przewozu wymienionych osób przez granicę samochodem marki C. (...) numer rejestracyjny (...) wynajętym w wypożyczalni B. (...) P. M. z siedzibą w W. i jednocześnie ustala, że zachowanie to stanowiło część czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu w punkcie 12, gdyż zostało podjęte w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wraz z zachowaniami przypisanymi oskarżonemu w tym punkcie,

- uchyla orzeczenie o środku kompensacyjnym z art. 46 § 1 k.k.

zawarte w punkcie 14,

- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach 11 i 12 jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- w punkcie 17 eliminuje zapis „w pkt. 16” – uznając, że okres wskazanego w tym punkcie rzeczywistego pozbawienia wolności podlega zaliczeniu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej niniejszym wyrokiem;

c) odnośnie oskarżonego R. Ż.:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 23,

- z opisu przestępstwa przypisanego mu w punkcie 18 eliminuje zapis: „oraz transportowaniu, przekazywaniu, przechowywaniu i przyjmowaniu osób celem ich wykorzystania w

pracy o charakterze przymusowym”, a także ustala, iż przestępstwo to zostało popełnione w okresie od (...) r. i jednocześnie orzeczoną za ten czyn karę pozbawienia wolności obniża do 8 (ośmiu) miesięcy,

- w ramach czynu przypisanego mu w punkcie 20 uznaje go za winnego tego, iż w dniu (...) r. w W., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z D. P. T. i A. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, organizował przekroczenie wbrew przepisom granicy R. P. i R. N. siedmiu ustalonym osobom - obywatelom S. W. w ten sposób, że wraz z A. K. (1) przyjął zlecenie przeprowadzenia transportu od D. P. T., a następnie przewoził wymienione osoby w kierunku wspomnianej granicy samochodem marki C. (...) numer rejestracyjny (...) wynajętym w wypożyczalni B. (...) P. M. z

siedzibą w W. i jednocześnie ustala, że zachowanie to stanowiło część czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu w punkcie 19, gdyż zostało podjęte w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wraz z zachowaniami przypisanymi oskarżonemu w tym punkcie,

- uchyla orzeczenie o środku kompensacyjnym z art. 46 § 1 k.k. zawarte w punkcie 21,

- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach 18 i 19 jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- w punkcie 24 eliminuje zapis „w pkt. 16” – uznając, że okres wskazanego w tym punkcie rzeczywistego pozbawienia wolności podlega zaliczeniu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej

<p>niniejszym wyrokiem;</p> <p>2) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca oskarżonego D. P. T. adwokat A. T. wniósł alternatywnie o:</p> <p>1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów przypisanych mu w punktach 1, 2, 3 i 5 oraz poprzez zakwalifikowanie czynu przypisanego mu w punkcie 4 z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i umorzenie postępowania za ten czyn na podstawie art. 62a tejże ustawy,</p> <p>2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.</p> <p>Obrońca oskarżonego D. P. T. adwokat G. G. wniósł alternatywnie o:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

1) zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonego od
popelnienia czynów
przypisanych mu w
punktach 1, 2, 3 i 5,

2) „zmiannę
zaskarżonego
wyroku poprzez
umorzenie
postępowania w
zakresie czynu
opisanego w punkcie
4 na podstawie
art. 62a ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii”,

3) uchylene
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie sprawy
w zakresie czynów
przypisanych
oskarżonemu w
punktach 1, 2, 3,
4 i 5 Sądowi
Okręgowemu w
Poznaniu do
ponownego
rozpoznania,

4) zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
zakwalifikowanie
czynu przypisanego
oskarżonemu w
punkcie 4 z art. 62
ust. 1 i 3 ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii i
relatywne obniżenie
kary.

Obrońca
oskarżonego A. K. (1)

wniósł alternatywnie
o:

1) zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez:

a) uniewinnienie
oskarżonego od
popelnienia czynów
zarzuconych mu w
punktach VI i VIII
aktu oskarżenia,

b) eliminację z
kwalifikacji prawnej
czynu ciągłego
określonego w
punkcie VII aktu
oskarżenia art. 65
§ 1 k.k. i uznanie
oskarżonego za
winnego popelnienia
wyłącznie
przestępstwa z art.
264 § 3 k.k. w
zw. z art. 12
k.k. i orzeczenie
za ten występpek
najłagodniejszej
kary,

c) uchylene
rozstrzygnięcia
dotyczącego środka
kompensacyjnego z
art. 46 § 1 k.k.;

2) zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
złagodzenie
wymierzonych
oskarżonemu kar
jednostkowych i
kary łącznej.

Obrońca
oskarżonego R. Ź.
wniósł o zmianę
zaskarżonego

<p>wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przestępstw z art. 258 § 1 k.k. i z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz poprzez orzeczenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za czyn z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wnioski obrońców okazały się zasadne tylko w takim zakresie, w jakim uwzględniono podniesione przez nich zarzuty. Znalazło to swoje odzwierciedlenie w dokonanych zmianach zaskarżonego wyroku. W pozostałym zakresie wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie, gdyż niezasadne okazały się podniesione zarzuty. Powody, które zdecydowały o częściowym uwzględnieniu wniosków i zakresie tego uwzględnienia zostały</p>	

przedstawione wyżej i nie ma potrzeby powtarzania tego samego tutaj.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymano zaskarżony wyrok w mocy, za wyjątkiem tych wszystkich rozstrzygnięć, które zostały zmienione. Wszelkie zmiany zostały zaś szczegółowo określone w rubryce znajdującej się poniżej, dotyczącej „zmiany wyroku sądu pierwszej instancji”.		

<p>Wymienienie niejako a contrario tego co nie zostało zmienione wydaje się całkowicie zbędne i nie mające żadnego merytorycznego znaczenia. Wszak w świetle precyzyjnie określonych zmian jasne jest co zostało „nie zmienione”, a zatem utrzymane w mocy.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Powody, które zdecydowały o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie zostały przedstawione przy okazji odniesienia się do apelacji obrońców oskarżonych i nie ma potrzeby powielania tego samego jeszcze raz.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd Apelacyjny orzekł, iż zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że</p>		

a) odnośnie
oskarżonego D. P. T.:

- uchyla orzeczenie
o karze łącznej
zawarte w punkcie 9,

- z opisu
przestępstwa
przypisanego mu
w punkcie 1
eliminuje zapis:

„oraz
transportowaniu,
przekazywaniu,
przechowywaniu i
przyjmowaniu osób
celem ich
wykorzystania w
pracy o charakterze
przymusowym” i
jednocześnie
orzeczoną za ten
czyn karę
pozbawienia
wolności obniża do
1 (jednego) roku i 2
(dwóch) miesięcy,

- w ramach czynu
przypisanego mu w
punkcie 3 uznaje
go za winnego tego,
iż w dniu (...) r.
w W., w ramach
zorganizowanej
grupy przestępczej,
działając wspólnie i
w porozumieniu z R.
Ż. i A. K. (1), w celu
osiągnięcia korzyści
majątkowej,
organizował
przekroczenie
wbrew przepisom
granicy R. P. i
R. N. siedmiu
ustalonym osobom -
obywatelom S. W.
w ten sposób, że

zapewnił im miejsce zamieszkania w okresie oczekiwania na transport, a następnie przekazał ich A. K. (1) i R. Ż., przy czym ten ostatni miał dokonać przewozu przez granicę pojazdem marki C. (...) numer rejestracyjny (...) wynajętym w wypożyczalni B. (...) P. M. z siedzibą w W. i jednocześnie ustala, że zachowanie to stanowiło część czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu w punkcie 2, gdyż zostało podjęte w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wraz z zachowaniami przypisanymi oskarżonemu w tym punkcie,

- uchyla orzeczenie o środku kompensacyjnym z art. 46 § 1 k.k. zawarte w punkcie 6,

- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach 1, 2, 4 i 5 jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy

pozbawienia
wolności,

- w punkcie 10
eliminuje zapis „w
pkt. 9” – uznając,
że okres wskazanego
w tym punkcie
rzeczywistego
pozbawienia
wolności podlega
zaliczeniu na poczet
kary łącznej
pozbawienia
wolności orzeczonej
niniejszym
wyrokiem;

b) odnośnie
oskarżonego A. K.
(1):

- uchyla orzeczenie
o karze łącznej
zawarte w punkcie
16,

- z opisu
przestępstwa
przypisanego mu
w punkcie 11
eliminuje zapis:
„oraz
transportowaniu,
przekazywaniu,
przechowywaniu i
przyjmowaniu osób
celem ich
wykorzystania w
pracy o charakterze
przymusowym” i
jednocześnie
orzeczoną za ten
czyn karę
pozbawienia
wolności obniża do 8
(ośmiu) miesięcy,

- w ramach czynu
przypisanego mu w
punkcie 13 uznaje

go za winnego tego,
iż w dniu (...) r.
w W., w ramach
zorganizowanej
grupy przestępczej,
działając wspólnie i
w porozumieniu z D.
P. T. i R. Ż., w celu
osiągnięcia korzyści
majątkowej,
organizował
przekroczenie
wbrew przepisom
granicy R. P. i
R. N. siedmiu
ustalonym osobom -
obywatelom S. W. w
ten sposób, że wraz z
R. Ż. przyjął zlecenie
przeprowadzenia
transportu od D.
P. T., a następnie
uzgodnił z R. Ż., że to
on dokona przewozu
wymienionych osób
przez granicę
samochodem marki
C. (...) numer
rejestracyjny (...) w
wynajętym w
wypożyczalni B.
(...) P. M. z
siedzibą w W. i
jednocześnie ustala,
że zachowanie to
stanowiło część
czynu ciągłego
przypisanego
oskarżonemu w
punkcie 12, gdyż
zostało podjęte w
krótkich odstępach
czasu i w wykonaniu
z góry powziętego
zamiaru wraz z
zachowaniami
przypisanymi
oskarżonemu w tym
punkcie,

- uchyla orzeczenie o środku kompensacyjnym z art. 46 § 1 k.k. zawarte w punkcie 14,

- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach 11 i 12 jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- w punkcie 17 eliminuje zapis „w pkt. 16” – uznając, że okres wskazanego w tym punkcie rzeczywistego pozbawienia wolności podlega zaliczeniu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej niniejszym wyrokiem;

c) odnośnie oskarżonego R. Ż.:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 23,

- z opisu przestępstwa przypisanego mu w punkcie 18 eliminuje zapis: „oraz transportowaniu, przekazywaniu,

przechowywaniu i przyjmowaniu osób celem ich wykorzystania w pracy o charakterze przymusowym”, a także ustala, iż przestępstwo to zostało popełnione w okresie od (...) r. i jednocześnie orzeczoną za ten czyn karę pozbawienia wolności obniża do 8 (ośmiu) miesięcy,

- w ramach czynu przypisanego mu w punkcie 20 uznaje go za winnego tego, iż w dniu (...) r. w W., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z D. P. T. i A. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, organizował przekroczenie wbrew przepisom granicy R. P. i R. N. siedmiu ustalonych osobom - obywatelom S. W. w ten sposób, że wraz z A. K. (1) przyjął zlecenie przeprowadzenia transportu od D. P. T., a następnie przewoził wymienione osoby w kierunku wspomnianej granicy samochodem marki C. (...) numer

rejestracyjny (...) wynajętym w wypożyczalni B. (...) P. M. z siedzibą w W. i jednocześnie ustala, że zachowanie to stanowiło część czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu w punkcie 19, gdyż zostało podjęte w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wraz z zachowaniami przypisanymi oskarżonemu w tym punkcie,

- uchyla orzeczenie o środku kompensacyjnym z art. 46 § 1 k.k. zawarte w punkcie 21,

- na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach 18 i 19 jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

- w punkcie 24 eliminuje zapis „w pkt. 16” – uznając, że okres wskazanego w tym punkcie rzeczywistego pozbawienia wolności podlega

<p>zaliczeniu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej niniejszym wyrokiem.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>I w tym przypadku powody, które zdecydowały o zmianie zaskarżonego wyroku zostały szczegółowo przedstawione przy odniesieniu się do apelacji obrońców. Sąd Apelacyjny odwołuje się do tej argumentacji, uznając za zbędne jej powtarzanie.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 3	<p>Na podstawie § 4 ust. 2 i 3, § 17 ust. 2 pkt 5 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18), Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa Na rzecz adwokata M. S. kwotę (...) złotych, w tym VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Ustalając wysokość tej kwoty Sąd Apelacyjny miał na uwadze ilość terminów rozprawy odwoławczej, a zarazem z uwagi na wysoki stopień skomplikowania sprawy, wymagającej dużego nakładu pracy, uwzględnił wniosek obrońcy o zasądzenie wynagrodzenia w</p>	

	wysokości 150% stawki podstawowej.	
pkt 4	<p>Sąd Apelacyjny obciążył oskarżonych D. P. T., A. K. (1) i R. Ż. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach równych, tj. po 1/3 części i z tego tytułu zasądził od każdego z nich po (...) zł (jedna trzecia zryczałtowanych kosztów doręczeń plus koszt uzyskania informacji z K.), a nadto wymierzył im opłaty za obie instancje, i tak: od D. P. T. w kwocie (...) złotych, od A. K. (1) w kwocie (...) złotych i od R. Ż. w kwocie (...) złotych. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w art. 627 k.p.k. oraz w art. 2 ust. 1 pkt 2) i 3), art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223, ze zm.).</p>	
7. PODPIS		
M. K. (2) K. L. H. K.		

1.11. zaskarżenia	Granice	
-----------------------------	----------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. P. T. adwokat A. T..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za przestępstwa przypisane mu w zaskarżonym wyroku.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	2	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. K. (1) adwokat Z. W..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za przestępstwa przypisane mu w zaskarżonym wyroku.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.13. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. Ż. adwokat M. S..

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za przestępstwa przypisane mu w zaskarżonym wyroku.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.14. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	4
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. P. T. adwokat G. G..
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Skazanie oskarżonego za czyny przypisane mu w zaskarżonym wyroku.

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana